

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΘΗΤΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

7^{ος} τόμος

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

**ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ**

ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

ΤΟΜΟΣ 7^{ος}

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

Συγγραφείς

Ρεγγίνα Κασιμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Στράτος Γεωργούλας
Επίκουρος Καθηγητής
Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μαρία Παπαϊωάννου
Δρ.Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Ιωάννης Πράνταλος
Κοινωνιολόγος
Διδάκτορας Φιλοσοφίας

Μέλη Επιτροπής Κρίσης

Σωκράτης Κονιόρδος
Επίκουρος Καθηγητής
Κοινωνιολο-γίας,
Πανεπιστήμιο Κρήτης

Χρήστος Πατσός
Διδάκτορας Κοινωνιολογίας,
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευ-σης

Σοφία Σταμάτη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης

Εποπτεία στο πλαίσιο του
Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Νικόλαος Πετρόπουλος
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού

Ινστιτούτου

**Γλωσσική Επιμέλεια
Μαιρίτα Κλειδωνάρη
Φιλολόγος**

**Φωτογραφική Επιμέλεια
Ευγενία Κουμαντάρη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης**

**Προσαρμογή του βιβλίου για
μαθητές με μειωμένη όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής
Μετατροπή
Τζώρτζη Δήμητρα
Επιμέλεια
Σκούταρη Σπυριδούλα**

8.2. Κοινωνικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε. και των Η/Υ

8.2.1 Θεωρητικές προσεγγίσεις

Στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα παρατηρείται μια σημαντική ανάπτυξη θεωριών οι οποίες επιχειρούν να φωτίσουν τις επιδράσεις που έχουν τα Μ.Μ.Ε. - και ως προς τη μορφή τους (έντυπος ή ηλεκτρονικός λόγος) και ως προς το περιεχόμενο των μηνυμάτων που εκπέμπουν - στα άτομα και στις κοινωνικές ομάδες. Οι θεωρίες αυτές καλύπτουν όλο το φάσμα των σχέσεων μεταξύ πομπού (αποστολέα) και δεκτη (παραλήπτη) ενός μηνύματος: από τη θεωρία ότι τα

M.M.E. απλώς επηρεάζουν τα άτομα, ενισχύοντας τις προϋπάρχουσες προδιαθέσεις τους, μέχρι τη θεωρία ότι τα M.M.E. χειραγωγούν τους πολίτες, διαμορφώνουν νέα πρότυπα και ελέγχουν την κοινή γνώμη. Αναλυτικότερα, οι προσεγγίσεις αυτές έχουν ως εξής:

Μια πρώτη ομάδα θεωριών, που βασίζεται κυρίως στις σχολές του λειτουργισμού (συναίνεσης) και της συμβολικής αλληλεπίδρασης (βλ. κεφάλαιο 1), δίνει έμφαση στην επίδραση που μπορεί να έχει το περιεχόμενο του μηνύματος της μαζικής επικοινωνίας στους δέκτες (θεατές, ακροατές, αναγνώστες). Σύμφωνα με αυτή

την οπτική, το άτομο υιοθετεί επιλεκτικά τα μηνύματα τα οποία βρίσκονται σε συμφωνία με τις ήδη διαμορφωμένες απόψεις του. Όταν εκτεθεί σε ένα μήνυμα που δεν ταιριάζει σε στοιχεία της προσωπικότητάς του και τις ιδέες του, είτε το αγνοεί είτε το ερμηνεύει με το δικό του τρόπο. Άρα, η όποια επίδραση των Μ.Μ.Ε. είναι έμμεση, αφού για την τελική διαμόρφωση των γνώμών ή των στάσεων του ατόμου διαμεσολαβούν άλλα δεδομένα, που έχουν να κάνουν με την ηλικία, το φύλο και τα κοινωνικά χαρακτηριστικά του. Στη διαμεσολάβηση αυτή σημαντικό ρόλο είναι και ο ρόλος των πρωτογενών κοινωνικών

ομάδων (π.χ. οικογένεια, φίλοι) και των σημαντικών άλλων στον κοινωνικό περίγυρο, που συχνά λειτουργούν ως οδηγητές και διαμορφωτές γνώμης. Η μαζική επικοινωνία ενισχύει τις προϋπάρχουσες αντιλήψεις και αξίες, δεν τις αλλάζει, δραστηριοποιεί το άτομο, δεν το παθητικοποιεί.

Ωστόσο, μια άλλη ομάδα θεωριών υπογραμμίζει το σημαντικό ρόλο της μαζικής επικοινωνίας στη χειραγώγηση της κοινής γνώμης. Σύμφωνα με αυτή την οπτική, η ανάπτυξη της «βιομηχανίας» της μαζικής κουλτούρας, όπως ονομάζονται τα πολιτιστικά στοιχεία που παράγονται και δια-

δίδονται από τα Μ.Μ.Ε., έχει ως αποτέλεσμα να μην υπάρχουν περιθώρια ισότιμης συμμετοχής των ατόμων στη δημόσια σφαίρα δραστηριοτήτων. Αντίθετα, η κυρίαρχη κοινωνική ομάδα επιβάλλει τις αντιλήψεις της στο κοινωνικό σύνολο, με σκοπό να εξυπηρετηθούν τα οικονομικά συμφέροντά της. Έτσι, η κοινή γνώμη καθοδηγείται προς συγκεκριμένες μορφές δράσης και όχι προς κάποιες άλλες οι οποίες θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση αξίες και συμφέροντα της κυρίαρχης ομάδας.

Στο ίδιο πλαίσιο θεωρητικών προσεγγίσεων εντάσσεται και η μαρξιστική οπτική. Σύμφωνα-

να με αυτήν, το κύριο χαρακτη-
ριστικό των Μ.Μ.Ε. στη σύγ-
χρονη κοινωνία είναι η οργά-
νωσή τους σε καπιταλιστικές
επιχειρήσεις και η συνακόλου-
θη εμπορευματοποίηση όλων
των «προϊόντων» που παρά-
γουν. Αυτές οι επιχειρήσεις εί-
ναι επικερδείς και ελέγχονται
από λίγα άτομα, δημιουργώ-
ντας ένα ολιγοπώλιο. Για να ι-
δρύσει και να θέσει κανείς σε
λειτουργία μια τέτοια επιχείρη-
ση, χρειάζονται μεγάλα κεφά-
λαια, η έλλειψη των οποίων
συντελεί στο να μειώνεται συ-
νεχώς ο αριθμός των επιχειρή-
σεων, ενώ για να συνεχίσει
αυτή να λειτουργεί εξαρτάται
όλο και περισσότερο από τα
διαφημιστικά κέρδη. Συνεπώς

καθετί που παράγεται από τα Μ.Μ.Ε. (ειδήσεις, τηλεοπτικές σειρές, τηλεταινίες κτλ.) θα πρέπει να είναι πρώτα απ' όλα εμπορικό (βλ. γραφήματα 8.6 και 8.7). Από την άλλη πλευρά, το γεγονός ότι λίγα άτομα ελέγχουν τα Μ.Μ.Ε. σημαίνει ότι λίγα άτομα σε μια χώρα, τα πιο ισχυρά οικονομικά, έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν την εκτελεστική εξουσία, καθώς και τις άλλες εξουσίες (δικαστική, νομοθετική). Άλλωστε, σύμφωνα με τη μαρξιστική θεώρηση (βλ. κεφάλαιο 1), τα Μ.Μ.Ε. αποτελούν κομμάτι του εποικοδομήματος της κοινωνίας, το οποίο ελέγχεται από τη βάση της, δηλαδή από

**τα κυρίαρχα οικονομικά συμ-
φέροντα.**

«Το γενικότερο συμπέρασμα όλων των ερευνών της περιόδου 1940-1960 που κινήθηκαν μέσα στο πλαίσιο της κοινωνικο-ψυχολογικής προσέγγισης είναι το εξής: η επίδραση που ασκούν τα Μ.Μ.Ε. στο κοινό τους είναι μικρή. Δεν επιφέρουν αλλαγές είτε στην εξωτερική συμπεριφορά είτε στον εσωτερικό κόσμο των ατόμων που καταναλώνουν τα προϊόντα τους. Απλώς ενισχύουν ή δίνουν διέξοδο και συγκεκριμένη μορφή σε προϋπάρχουσες αντιλήψεις, στάσεις, προδιαθέσεις ή προϋπάρχοντα σχήματα συμπεριφοράς» [Μ. Σεραφετινίδου, 1991:340-341].

«Τα μηνύματα των μέσων μαζικής ενημέρωσης συζητιούνται από τα άτομα από την ώρα που τα δέχονται και μετά...Τα μετατρέπουν μέσα από μια διαδικασία επανειλημμένων διηγήσεων, ερμηνειών, παρατηρήσεων, γέλιου και κριτικής...Με το να προσλαμβάνουμε τα μηνύματα και να τα εντάσσουμε στερεότυπα στη ζωή μας... διαμορφώνουμε συνεχώς και αναδιαμορφώνουμε τις δεξιότητες και τις γνώσεις μας, δοκιμάζουμε τα αισθήματα και τα γούστα μας και διευρύνουμε τους ορίζοντες των εμπειριών μας» (J. B. Thompson, 1995: 422-423).

**Γράφημα 8.6. Ποσοστιαία κα-
τανομή της διαφημιστικής
δαπάνης στη δημόσια και
στην ιδιωτική τηλεόραση:
περίπτωση της Ελλάδας
(1988-2002)**

[Πληκτ Δημόσια κατανομή

[Πληκτ Ιδιωτική κατανομή

-100%

-80%

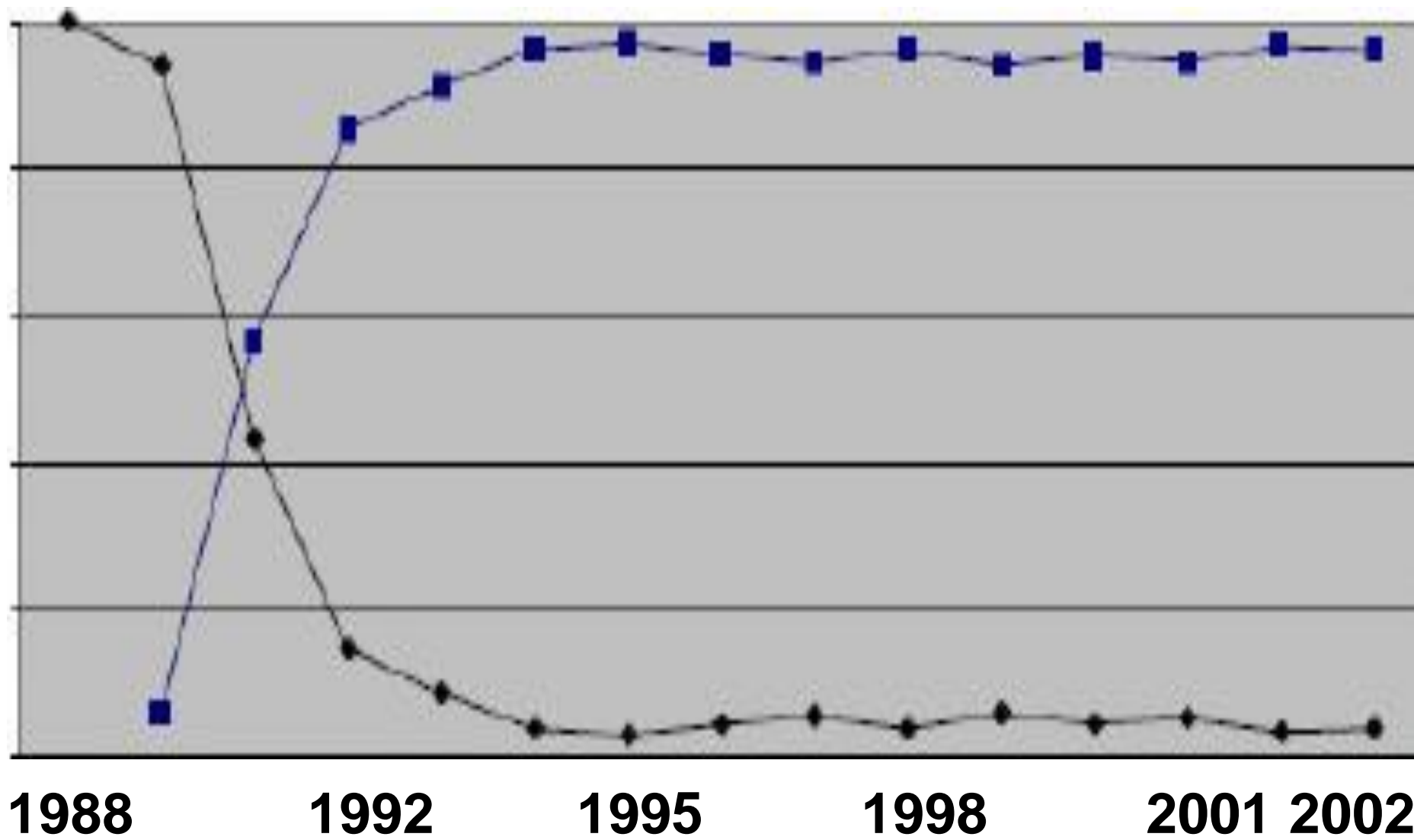
-60%

-40%

-20%

-0%

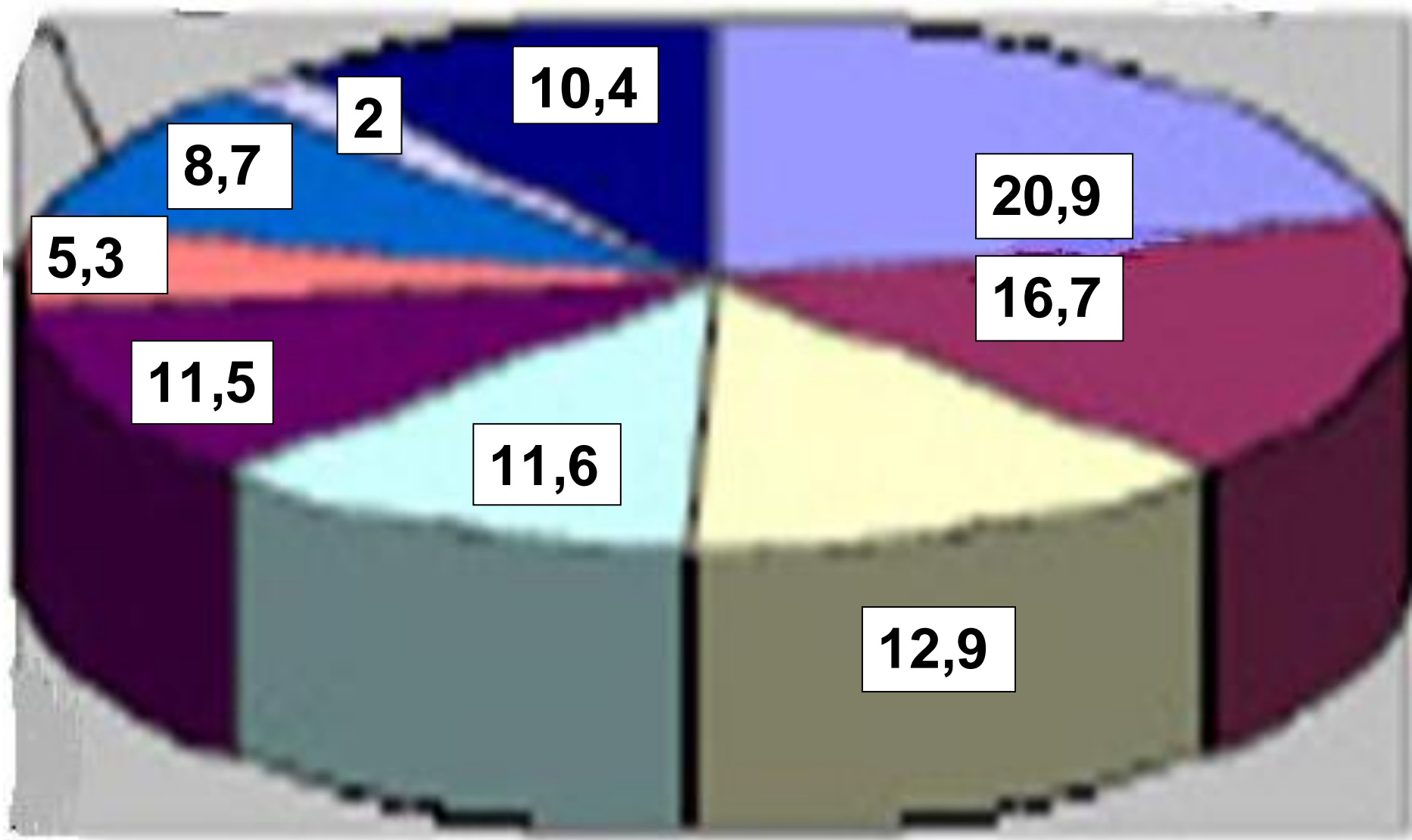
Πηγή: A.C. Nielsen (1988-1997) και Media Services (1998-2002) (επεξεργασία στοιχείων I.O.M.)

Γράφημα 8.7. Τηλεμερίδια σταθμών 2003 – 2004

 Γκλιντ	ANT1		ET1
	MEGA		NET
	ALFA		ET3
	STAR		Άλλο
	ALTER		

Πηγή: AGB Hellas, TV Yearbook, 2003-2004 (διασκευή Ν. Πετρόπουλου).

22 / 165

8.2.2 Κοινωνικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε.

Η μεγάλη σε έκταση διάδοση των Μ.Μ.Ε. στη σύγχρονη κοινωνία έχει επιδράσει σημαντικά στο κοινωνικό σύνολο, τόσο θετικά όσο και αρνητικά, αλλά πάνω από όλα ενέχει σημαντικούς κινδύνους. Μια τέτοια περίπτωση είναι η ανάληψη, ορισμένες φορές, από αυτά τα μέσα του ρόλου του φορέα πρωτογενούς κοινωνικοποίησης των παιδιών, δηλαδή του ρόλου της οικογένειας. Βέβαια, τα Μ.Μ.Ε. μπορούν να παίξουν και θετικό κοινωνικό ρόλο, όταν ψυχαγωγούν, ενημερώνουν και, μερικές φορές, επιμορφώνουν μαζικά τους

ανθρώπους. Μια άλλη θετική επίδραση των Μ.Μ.Ε. μπορεί να είναι η ενίσχυση του ρόλου της «κοινωνίας των πολιτών». Σ' αυτή την περίπτωση, τα Μ.Μ.Ε. μπορεί να κινητοποιήσουν τους πολίτες για ανθρωπιστικούς και κοινωφελείς σκοπούς (εράνους για καταστροφές, μεταμοσχεύσεις οργάνων, δεντροφυτεύσεις κ.ά.) ή να ασκήσουν έλεγχο στο κράτος και τους άλλους πολιτικούς θεσμούς. Τα παράπονα ή οι καταγγελίες από άτομα ή από κοινωνικούς φορείς (συλλόγους, ομοσπονδίες) μπορεί να μειώσουν την αδιαφορία των πολιτών.

Από την άλλη πλευρά όμως, τα Μ.Μ.Ε. εισβάλλουν συχνά

στη ζωή ενός ατόμου, καταργώντας το διαχωρισμό μεταξύ δημόσιας και ιδιωτικής ζωής και καταστρατηγώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα. Επιπλέον, η εισβολή της τηλεόρασης στην ιδιωτική ζωή των ανθρώπων αποτελεί μια επικίνδυνη τακτική, αφού εθίζει κάποιους από τους θεατές στην ιδέα ότι μπορούν να επιλύσουν τα προσωπικά τους προβλήματα κάνοντας εκούσια την ιδιωτική τους ζωή θέαμα (π.χ. ριάλιτι σόου).

Μια άλλη κοινωνική επίδραση των Μ.Μ.Ε. αφορά την ανάπτυξη της «βιομηχανίας» της μαζικής κουλτούρας η οποία προσανατολίζει τους πολίτες προς μία συγκεκριμένη μορφή

δράσης και ταυτόχρονα τους οδηγεί προς την πολιτική-κοινωνική απάθεια. Με όπλο τη διαφήμιση προβάλλεται η κατανάλωση ως ιδεατός τρόπος ζωής, ενώ ταυτόχρονα παθητικοποιείται ο δέκτης για θέματα που έχουν να κάνουν με αμφισβήτηση των δομών (πολιτικών-οικονομικών) του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος.

Η παθητικοποίηση των πολιτών οφείλεται κατά κύριο λόγο στο γεγονός ότι τα ηλεκτρονικά Μ.Μ.Ε. δεν αναπαριστούν απλώς τον κόσμο στον οποίο ζούμε αλλά κατασκευάζουν μια νέα εικονική πραγματικότητα, η οποία στη συνέχεια δημιουργεί πρότυπα, επηρεάζει και κα-

θοδηγεί στάσεις και συμπεριφορές. Για παράδειγμα, τα ρεπορτάζ της τηλεόρασης για το έγκλημα και την εθνική ταυτότητα των εγκληματιών μπορεί να επηρεάσουν τη στάση και τη συμπεριφορά μας έναντι των μελών μιας συγκεκριμένης εθνικότητας, καθώς και τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε το έγκλημα, το οποίο μπορεί να μη μας αφορά, αλλά ξέρουμε ότι συμβαίνει, γιατί το είδαμε στην τηλεόραση - και η τηλεόραση «ποτέ δεν κάνει λάθος».

Δεν είναι όμως μόνο το περιεχόμενο των μηνυμάτων της μαζικής επικοινωνίας που διαμορφώνει μια νέα εικονική πραγματικότητα. Σύμφωνα με

τον Καναδό διανοητή Μάρσαλ Μακλούαν (1967), το μέσο είναι το μήνυμα. Με άλλα λόγια, στη σύγχρονη εποχή πια η φύση του μέσου επηρεάζει τη δομή της κοινωνίας και τη συμπεριφορά των πολιτών, πολύ περισσότερο από το περιεχόμενο του μηνύματος που μεταδίδει. Η τηλεόραση, γενικά, ασκεί μεγαλύτερη επιρροή στους ανθρώπους από ό,τι το ραδιόφωνο και οι εφημερίδες.

Τα ηλεκτρονικά μέσα που κυριαρχούν στη σύγχρονη κοινωνία δημιουργούν το παγκόσμιο χωριό δηλαδή οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από τη χώρα στην οποία ζουν, μπορούν να παρακολουθούν στους δέκτες τους το ίδιο γεγονός να εκτυ-

λίσσεται σε πραγματικό χρόνο (για παράδειγμα τον πόλεμο στον Περσικό Κόλπο ή στο Ιράκ ή μια τρομοκρατική ενέργεια σε εξέλιξη) και να συμμετέχουν εκφράζοντας γνώμες και υιοθετώντας στάσεις. Και αν δεν παρακολουθούν ένα γεγονός να εκτυλίσσεται σε πραγματικό χρόνο, πιθανώς να παρακολουθούν κάποιο πολιτιστικό προϊόν (π.χ. σίριαλ, ντοκιμαντέρ, τηλεπαιχνίδι, μουσικό βιντεοκλίπ κτλ.) που έχει παραχθεί από κέντρα παραγωγής (π.χ. Χόλυγουντ) τα οποία διανέμουν το προϊόν για διεθνή κατανάλωση.

Όσον αφορά τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και το διαδίκτυο, το παγκόσμιο χωριό

του Μακλούαν ονομάζεται **κυβερνοχώρος**. Είναι ένας χώρος διαντίδρασης χρηστών υπολογιστών οι οποίοι είτε επικοινωνούν μεταξύ τους είτε ανταλούν πληροφορίες για πάρα πολλά ζητήματα που τους ενδιαφέρουν. Τις επιδράσεις ενός τέτοιου χώρου μπορούμε γενικά να τις κατανοήσουμε βασιζόμενοι στις δύο ομάδες θεωριών που μόλις εξετάσαμε:

- Σύμφωνα με την πρώτη ομάδα θεωριών (της απλής επιρροής), ο κυβερνοχώρος μπορεί να χρησιμοποιείται ως πηγή πληροφόρησης και τελικά ενίσχυσης, θετικών ή αρνητικών, τάσεων που προϋπάρχουν στο άτομο. Για παράδειγμα, η χρήση του κυβερνοχώ-

ρου μπορεί να βοηθήσει κάποιον να γίνει καλύτερος στη δουλειά του, να αναπτύξει περισσότερο τα ενδιαφέροντά του (χόμπι κ.ά.), να διευρύνει τον κύκλο των γνωριμιών του, αλλά μπορεί και να ενισχύσει τις παρεκκλίνουσες τάσεις που ήδη έχει και να τον οδηγήσει σε ανάλογες πράξεις.

• Αντίθετα, και σύμφωνα με τη δεύτερη ομάδα θεωριών (της χειραγώγησης), μια ενδιαφέρουσα πιθανή επίδραση των Η/Υ είναι ότι ο χρήστης, εκτός από το γεγονός ότι παρασύρεται σε μια κατανάλωση χωρίς φραγμό (για αγορές διαδικτυακών προϊόντων, ιστοσελίδες που χρειάζεται να πληρώσει με πιστωτική κάρτα), ζει

σε μια εικονική πραγματικότητα, από την οποία μαθαίνει τι είναι έρωτας, ποιες σχέσεις πρέπει να αναπτύσσει με φίλους και την οικογένειά του ή ποια πρέπει να είναι η άποψή του για την οικονομική πολιτική. Στην ουσία όμως αδρανοποιείται, καθώς η εικόνα στην οθόνη του υπολογιστή μπορεί να υποκαταστήσει την πραγματική ζωή του. Ταυτόχρονα, το διαδίκτυο μπορεί να συμβάλει και στην αναπαραγωγή των κοινωνικών διαχωρισμών, όπως αυτή οριοθετείται μέσα από την έννοια του ψηφιακού χάσματος (όπως είδαμε στην ενότητα 8.1).

**Ριάλιτι σόου: οι ιδιωτικές
στιγμές του ανθρώπου στο
βωμό της θεαματικότητας.**

Εικ.8.5α (Φωτογραφικό Αρχείο ΠΡΙΣΜΑ).

Εικ.8.5β (b. Hoglund, L. Jarlen, H. Lind, A. Lokholm, Samhallskunskap for gymnasiet A, Natur och Kultur, 2003).

Εικ.8.6α Η αποτελεσματική διαφήμιση βασίζεται συχνά σε μια ψευδαίσθηση (ΒΗΜΑΔΟΝΝΑ, 29-5-2005).

Εικ.8.6β Γελοιογραφία του Ν. Ζήκου που σχολιάζει την αποβλάκωση του τηλεθεατή (Ελληνική Πολιτική Γελοιογραφία, Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής, εκδ. Σιδέρης, 2002).

Πίνακας 8.1. Μέσο μερίδιο κατά ομάδα κοινού και τύπο τηλεοπτικού προγράμματος (%)

Δημογραφικά κοινωνικά χαρακτηριστικά	Ελληνικές εβδομαδιαίες δραματικές σειρές	Ειδήσεις	Reality games	Αθλητικές μεταδόσεις	Ντοκιμαντέρ
Άντρες 15-24	16,4	13,4	30,9	30,5	11,7
Γυναίκες 15-24	27,8	13,1	37,4	9,0	10,4
Άντρες 25-44	15,0	16,1	23,7	25,8	14,7

Γυναίκες 24-44	25,2	15,0	31,1	11,1	14,9
Άντρες 45-64	17,3	18,4	23,4	22,6	15,4
Γυναίκες 45-64	28,9	17,3	30,4	10,7	16,1
Άντρες 65+	18,2	19,5	17,3	19,3	11,4
Γυναίκες 65+	29,6	18,1	22,2	7,8	13,8
Υψηλή Μόρφωση	20,1	15,9	26,8	18,9	15,4

Μεσαία Μόρφωση	22,2	16,0	27,5	17,1	14,2
Χαμηλή μόρφωση	25,1	18,2	25,8	14,6	13,4

Πηγή: AGP Hellas, the Yearbook, 2003/2004, σ. 55-67. Σημειώνεται ότι τα σχετικά στοιχεία αφορούν προγράμματα των 5 ιδιωτικών καναλιών (ANT1, MEGA, ALPHA, STAR, ALTER) στο διάστημα 22/9/2003-30/6/2004 (επεξεργασία Ν. Πετρόπουλου).

Η πληροφόρηση χωρίς σύνορα οδήγησε στη δημιουργία του «παγκόσμιου χωριού»

Εικ.8.7α (Courier της UNESCO, 4/1997).

Εικ.8.7β Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, Ενότητα Ι: Άνθρωπος - κοινωνία, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2003).

8.3. Αγωγή αναγνωστών, θε- ατών, ακροατών και χρη- στών Η/Υ

Το ζήτημα των κοινωνικών επιδράσεων της μαζικής επικοινωνίας καταδεικνύει τη μεγάλη σημασία που έχει ο έλεγχος του περιεχομένου των μηνυμάτων που εκπέμπονται από αυτά τα μέσα. Αν συνυπολογιστεί και το γεγονός της παγκοσμιοποίησης των Μ.Μ.Ε. στη σύγχρονη κοινωνία, εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε ότι, όταν η παγκόσμια αγορά της επικοινωνίας κυριαρχείται από λίγες βιομηχανίες -τα προϊόντα των οποίων καταναλώνουν μαζικά άνθρωποι σε όλο τον κόσμο- οι

ιδιοκτήτες των Μ.Μ.Ε. είναι παντοδύναμοι· έχουν μεγάλη οικονομική ισχύ, δυνατές πολιτικές προσβάσεις και, το κυριότερο, δεν υφίστανται κανέναν έλεγχο από τους καταναλωτές των προϊόντων τους.

Ο πιθανός κίνδυνος επηρεασμού των καταναλωτών για σκοπούς οι οποίοι δεν εξυπηρετούν το κοινό καλό ούτε είναι σύμφωνοι με τις αρχές μιας δημοκρατικής, πλουραλιστικής και ελεύθερης κοινωνίας έχει οδηγήσει, τα τελευταία χρόνια, πολλές κυβερνήσεις κρατών στη σύσταση διάφορων μορφών ελέγχου των Μ.Μ.Ε. Μια τέτοια περίπτωση αποτελούν οι Ανεξάρτητες Διοικητικές Αρχές, κύριο έργο

των οποίων είναι η διενέργεια ελέγχων όσον αφορά το περιεχόμενο των μηνυμάτων των σύγχρονων Μ.Μ.Ε. Η δράση αυτών των Αρχών στηρίζεται και σε ένα πλαίσιο νομικών ρυθμίσεων που περιλαμβάνουν κυρώσεις-ποινές για τους ιδιοκτήτες των μέσων. Μια τέτοια μορφή ελέγχου ασκείται στην Ελλάδα από το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης (Ε.Σ.Ρ.).

Το Ε.Σ.Ρ. ιδρύθηκε με το νόμο 1866 του 1989, ενώ οι αρμοδιότητές του έχουν κατοχυρωθεί στο Σύνταγμα της Ελλάδας κατά την αναθεώρηση του 2001. Το Ε.Σ.Ρ. είναι ανεξάρτητο από την εκτελεστική εξουσία και μόνο η Βουλή ασκεί έλεγ-

χο στη δραστηριότητά του. Στο πλαίσιο των ελεγκτικών και κυρωτικών αρμοδιοτήτων του το Ε.Σ.Ρ. μπορεί να απευθύνει οδηγίες ή συστάσεις προς δημόσιους ή ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς στάθμους σχετικά με την εφαρμογή των διατάξεων των νόμων.

Στόχος του Ε.Σ.Ρ. είναι: (α) η διασφάλιση της νόμιμης λειτουργίας των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, (β) η τήρηση των συνταγματικών αρχών της πολυφωνίας, της ποιότητας και της προστασίας της παιδικής ηλικίας και της νεότητας από το περιεχόμενο των προγραμμάτων (βλ. δείκτες καταλληλότητας). και (γ) η διαφάνεια των οικονομικών

στοιχείων των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον ευρύτερο τομέα των Μ.Μ.Ε.

Ωστόσο, ο έλεγχος από τις Ανεξάρτητες Διοικητικές Αρχές αφενός δεν είναι αρκετός, αφετέρου, αν δεν έχει τη στήριξη του κοινού της μαζικής επικοινωνίας, δε νομιμοποιείται και έτσι συχνά δεν είναι αποτελεσματικός. Απαραίτητος λοιπόν είναι και ο έλεγχος των Μ.Μ.Ε. από τους αναγνώστες, θεατές, ακροατές και χρήστες, αλλά και από τους πρωτογενείς φορείς κοινωνικοποίησης που έχουν το δικαίωμα να προβαίνουν σε καταγγελίες, στην περίπτωση που τα Μ.Μ.Ε. δεν προάγουν το ατομικό και κοινωνικό καλό. Αν υιοθετήσουμε

τη θεωρητική προσέγγιση που αναφέρει ότι τα Μ.Μ.Ε. ασκούν έμμεση επίδραση στο κοινό τους, θα καταλάβουμε το σημαντικό ρόλο που μπορούν να παίξουν αυτές οι ομάδες (η οικογένεια, η παρέα συνομηλίκων, το σχολείο κτλ.) στον έλεγχο του μηνύματος των μέσων επικοινωνίας.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι βαρύνουσα σημασία για τον έλεγχο των Μ.Μ.Ε. έχουν πρακτικές όπως η ειδική ενημέρωση των γονέων (σχολές, σύλλογοι γονέων, συνέδρια, ημερίδες), αλλά και η σχετική ενημέρωση των εκπαιδευτικών, οι οποίοι με τη σειρά τους θα μεταφέρουν την εμπειρία τους στους μαθητές. Άλλωστε, μέσα

στα προγράμματα σπουδών όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης περιλαμβάνονται ενότητες για την κριτική αντιμετώπιση των Μ.Μ.Ε. Ένας άλλος σημαντικός τρόπος ελέγχου του μηνύματος μπορεί να γίνει με την υιοθέτηση και την εφαρμογή κανόνων αυτοελέγχου των δημοσιογράφων που δουλεύουν στα Μ.Μ.Ε. (π.χ. κώδικας δεοντολογίας των Ενώσεων Συντακτών Ημερήσιων Εφημερίδων).

Ωστόσο, παράλληλα με όλες τις παραπάνω δυνατότητες ελέγχου των Μ.Μ.Ε., αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι η αγωγή των χρηστών των μέσων. Η αγωγή αυτή πρέπει να περιλαμβάνει τη γνώση και

την κατανόηση του πλαισίου λειτουργίας των Μ.Μ.Ε. στη σύγχρονη κοινωνία, των κωδίκων δεοντολογίας των δημοσιογράφων και των μηχανισμών ελέγχου, που προαναφέρθηκαν. Και φυσικά υπάρχει πάντα η δυνατότητα του πολίτη, με όπλο το τηλεχειριστήριο, να αλλάξει κανάλι ή να κλείνει την τηλεόρασή του, όταν το θέαμα προσβάλλει τις αξίες του, τη νοημοσύνη του ή την αισθητική του.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΡΑΔΙΟ- ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ Α. 366/23/11/04

**«Σήμερα, ημέρα Χ και ώρα
11:00, το Εθνικό Συμβούλιο
Ραδιοτηλεόρασης συνήλθε σε
συνεδρίαση, στην οποία
παρέστησαν οι...**

Αιτιολογικό

**Εν προκειμένω εκ των στοι-
χείων του φακέλου, των ενώ-
πιων του Συμβουλίου τούτου
ισχυρισμών του εκπροσώ-
που του τηλεοπτικού σταθ-
μού Χ, του υποβληθέντος υ-
πομνήματος και της παρακο-
λουθήσεως της κατωτέρω εκ-
πομπής αυτού προέκυψαν τα
ακόλουθα: κατά την Χ, διαρ-
κούντος του κεντρικού δελτί-
ου ειδήσεων, προβλήθηκε**

ρεπορτάζ κατά το οποίο πατέρας βίαζε τις τρεις μεγαλύτερες κόρες του, από της ηλικίας των 7 ετών, και συνεπεία των εν λόγω αιμομικτικών σχέσεων έμειναν έγκυες. Μερικές από τις εγκυμοσύνες διεκόπησαν βιαίως δι' αμβλώσεων και άλλες κατέληξαν σε γέννηση βρεφών, τα οποία ο πατέρας είτε σκότωνε είτε παρέδιδε σε τρίτους, ασκώντας τρομερή σωματική και ψυχολογική βία προς όλα τα μέλη της οικογένειας. Κατά τη διάρκεια του δελτίου ειδήσεων προβλήθηκαν η μεγαλύτερη κόρη, η μητέρα της και η εξαδέλφη της, οι οποίες απήντησαν σε ερωτήσεις των δημοσιογράφων

με γυρισμένη την πλάτη προς το φακό. Όμως τα στοιχεία ταυτότητας της μητέρας και της κόρης κατέστησαν γνωστά. Έτσι, έχει καταστεί γνωστή η ταυτότητα της ως άνω κόρης και έγινε παρέμβαση στην ιδιωτική της ζωή κατά τρόπο που μπορεί να ενθαρρύνει δυσμενή εις βάρος της διάκριση, ενώ εξάλλου επέτεινε τον πόνο του εν λόγω προσώπου, καθώς και του περιβάλλοντός του. Για την εν λόγω σκανδαλοθηρική προβολή της προαναφερθείσης κατάστασεως ενδείκνυται όπως επιβληθεί στον τηλεοπτικό σταθμό η διοικητική κύρωση του προστίμου. Για τους λόγους αυτούς

**Το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιο-
τηλεόρασης
Επιβάλλει στον τηλεοπτικό
σταθμό Χ τη διοικητική κύ-
ρωση του προστίμου των
20.000 ευρώ»**

ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΠΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

-Κατάλληλο για όλους

-Κατάλληλο για όλους με επιθυμητή τη γονική συναίνεση

-Κατάλληλο για όλους με απαραίτητη τη γονική συναίνεση

-Κατάλληλο για ανηλίκους άνω των 15

-Κατάλληλο για ενήλικες

**Ο Κώδικας Επαγγελματικής
Ηθικής και Κοινωνικής Ευθύ-
νης των δημοσιογράφων-
μελών της Ε.Σ.Η.Ε.**

**«..Οι δημοσιογράφοι αυτοδε-
σμεύονται να εφαρμόσουν
και να περιφρουρήσουν τις
ακόλουθες θεμελιώδεις αρ-
χές:**

Άρθρο 1

**Το δικαίωμα του ανθρώπου
και του πολίτη να πληροφο-
ρεί και να πληροφορείται ε-
λεύθερα είναι αναφαίρετο. Η
πληροφόρηση είναι κοινωνι-
κό αγαθό και όχι εμπόρευμα
ή μέσο προπαγάνδας. Ο δη-
μοσιογράφος δικαιούται και
οφείλει:**

**α. Να θεωρεί πρώτιστο καθή-
κον του προς την κοινωνία**

και τον εαυτό του τη δημοσιοποίηση όλης της αλήθειας.

β. Να θεωρεί προσβολή για την κοινωνία και πράξη μειωτική για τον εαυτό του τη διαστρέβλωση, την απόκρυψη, την αλλοίωση ή την πλαστογράφηση των πραγματικών περιστατικών.

γ. Να σέβεται και να τηρεί το διακριτό της είδησης, του σχολίου και του διαφημιστικού μηνύματος, την αναγκαία αντιστοιχία τίτλου και κειμένου και την ακριβή χρησιμοποίηση φωτογραφιών, εικόνων και γραφικών απεικονίσεων ή άλλων παραστάσεων.

δ. Να μεταδίδει την πληροφορία και την είδηση ανεπηρέα-

στα από τις προσωπικές πολιτικές, κοινωνικές, θρησκευτικές, φυλετικές και πολιτισμικές απόψεις ή πεποιθήσεις του.

ε. Να ερευνά προκαταβολικά, με αίσθημα ευθύνης και με επίγνωση των συνεπειών, την ακρίβεια της πληροφορίας ή της είδησης που πρόκειται να μεταδώσει.

στ. Να επανορθώνει χωρίς χρονοτριβή, με ανάλογη παρουσίαση και ενδεδειγμένο τονισμό, ανακριβείς πληροφορίες και ψευδείς ισχυρισμούς, που προσβάλλουν την τιμή και την υπόληψη του πολίτη και του ανθρώπου και να δημοσιεύει ή να μεταδίδει την αντίθετη άπο-

ψη χωρίς, αναγκαστικά, ανταπάντηση, η οποία θα τον έθετε σε προνομιακή θέση έναντι του θιγομένου».

Έρευνα που έγινε στις Η.Π.Α. στις αρχές της δεκαετίας του 1990

«Διαπιστώθηκε ότι το 65% των τηλεθεατών παρακολουθούσε λιγότερο τηλεόραση από ό,τι πέντε χρόνια νωρίτερα... Οι συχνότεροι λόγοι για το "κλείσιμο" της τηλεόρασης περιλαμβάνουν απόστροφή για τα εμπορικά προγράμματα και τους διαγωνισμούς, έλλειψη ενδιαφερόντων προγραμμάτων που αφορούν υπηρεσίες on line και την πεποίθηση ότι η τη-

λεόραση έχει κακή επίδραση στα παιδιά... Το 75% των τηλεθεατών που ρωτήθηκαν θα προτιμούσαν να βλέπουν περισσότερα ιστορικά προγράμματα, ντοκιμαντέρ και προγράμματα για τη τέχνη, το 60% επιθυμεί το πρόγραμμα να έχει λιγότερα τηλεπαιχνίδια και το 85% ζητά λιγότερες σαπουνόπερες. Σημειώνεται ότι το 59% των τηλεθεατών πιστεύει πως η τηλεόραση έχει αλλάξει προς το χειρότερο τις τελευταίες δεκαετίες... Ακόμη καταγράφηκε σε ποσοστό μέχρι 80% η δυσφορία των τηλεθεατών για τις επιλογές των προγραμμάτων και ιδιαίτερα για την προβολή βίαιων εικό-

νων» (Ross Wilcock, Shirley Farlinger, 1995, «Selling all the Stories, the culture of violence and what you can do about it». Peace Magazine,

Ερωτήσεις

- 1. Ποια μορφή είχαν η επικοινωνία και η ενημέρωση πριν από την εμφάνιση των βιομηχανικών κοινωνιών;**
- 2. Να περιγράψτε συνοπτικά και να σχολιάσετε τις ραγδαίες αλλαγές που έγιναν στην επικοινωνία κατά τη βιομηχανική επανάσταση.**

- 3. Πώς και πότε προέκυψε η αναγκαιότητα ενημέρωσης του κοινού για τα δημόσια ζητήματα; Σχολιάστε το θέμα με επιχειρήματα.**
- 4. Ποια εποχή ονομάζουμε εποχή της μαζικής επικοινωνίας και πώς την κρίνετε;**
- 5. Αναφέρετε συνοπτικά τα είδη της επικοινωνίας που έχουν αναπτυχθεί στις μέρες μας.**
- 6. Τι ονομάζουμε παγκόσμια πληροφοριακή τάξη;**
- 7. Πιστεύετε ότι τα Μ.Μ.Ε. απλώς επηρεάζουν την κοινή γνώμη ή ότι χειραγωγούν τους πολίτες και διαμορφώνουν τα πρότυπά**

τους; Αιτιολογήστε την άποψή σας.

- 8. Με ποιον τρόπο τα Μ.Μ.Ε. επιδρούν στη διαμόρφωση της γνώμης ενός ατόμου;**
- 9. Ποιες είναι οι επιπτώσεις από την εμπορικότητα των Μ.Μ.Ε.;**
- 10. Αναφέρετε τις λειτουργίες των Μ.Μ.Ε. σήμερα.**
- 11. Θεωρείτε ότι η προβολή της ιδιωτικής ζωής από την τηλεόραση γίνεται επικίνδυνη για το άτομο και γιατί;**
- 12. Τι ονομάζουμε παθητικοποίηση του δέκτη και πώς αυτή συντελείται;**
- 13. Εξηγήστε με δικά σας λόγια τι σημαίνουν οι όροι**

**"παγκόσμιο χωριό" και
"κυβερνοχώρος".**

- 14. Αναφέρετε συνοπτικά τις θετικές και τις αρνητικές επιδράσεις από τη χρήση του διαδικτύου (internet).**
- 15. Ποιοι παράγοντες επιδρούν στην ανάπτυξη της χρήσης του διαδικτύου (internet);**
- 16. Τι ονομάζουμε ψηφιακό χάσμα; Υπάρχει και γιατί;**
- 17. Θεωρείτε επιτακτική την ανάγκη ελέγχου των Μ.Μ.Ε; Να αιτιολογήστε την άποψή σας.**
- 18. Εξηγήστε τη δράση των Ανεξάρτητων Διοικητικών Αρχών στο πεδίο ελέγχου των Μ.Μ.Ε. Αναφέρετε παράδειγμα.**

**19. Ποιο είδος ελέγχου
μπορεί να ασκήσει το κοινό
στα Μ.Μ.Ε.;**

9. ΑΠΟΚΛΙΝΟΥΣΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ: ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

- Οι έννοιες της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας
- Τύποι εγκλημάτων
- Θεωρίες αποκλίνουσας συμπεριφοράς - Δύο κοινωνιολογικές οπτικές
- Θεωρίες συναίνεσης
- Θεωρίες σύγκρουσης
- Αντιμετώπιση της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας
- Σωφρονισμός, κοινωνική επανένταξη και πρόληψη

Εισαγωγή

Η μελέτη της αποκλίνουσας συμπεριφοράς έχει θεωρηθεί ως μία από τις πιο ενδιαφέρουσες, αλλά και τις πιο δύσκολες περιοχές της κοινωνιολογίας. Όλοι οι κοινωνιολόγοι έχουν μια άποψη για το τι είναι έγκλημα και δε διστάζουν να την εκφράσουν, προχωρώντας μάλιστα σε αξιολογικές κρίσεις και στην υποστήριξη συγκεκριμένων προτάσεων πολιτικής αντιμετώπισης του προβλήματος. Μια κοινωνιολογική ανάλυση όμως για το φαινόμενο της αποκλίνουσας συμπεριφοράς θα πρέπει να ξεκινάει από τα εξής βασικά ερωτήματα. Πώς ορίζεται η αποκλί-

νουσα συμπεριφορά; Τι είναι έγκλημα; Τι είναι παραβατικότητα; Ποιες είναι οι διαφορές μεταξύ της εγκληματικότητας και της παραβατικότητας;

9.1. Οι έννοιες της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας - Το έγκλημα ως κοινωνικό φαινόμενο

Η λέξη «εγκληματικότητα» γεννά φόβο σε μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού και οδηγεί συχνά τα μέλη της κοινωνίας να υποστηρίζουν προγράμματα αυστηρότερης εφαρμογής του τυπικού κοινωνικού ελέγχου και κυρίως αυστηρότερης καταστολής για το σύνολο των

πράξεων που οριοθετούνται ως εγκλήματα. Για ένα νομικό το έγκλημα είναι η παράβαση ενός κανόνα του Ποινικού Δικαίου. Για έναν κοινωνιολόγο όμως αυτός ο ορισμός δεν είναι αρκετός. Το έγκλημα είναι για τον κοινωνιολόγο μια κοινωνική κατασκευή- αντιπροσωπεύει μια συμπεριφορά που χαρακτηρίζεται από ένα κοινωνικό σύνολο ως αντικοινωνική, αντίθετη προς την επικρατούσα ηθική, και συνεπώς την επιβολή κυρώσεων (του τυπικού κοινωνικού ελέγχου). Και συνιστά το έγκλημα κοινωνική κατασκευή στο βαθμό που ο ορισμός μιας συμπεριφοράς ως αντικοινωνικής ποικίλλει ανάλογα με την

κοινωνία και την ιστορική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε.

Οι όροι «αποκλίνουσα συμπεριφορά», «εγκληματικότητα» και «παραβατικότητα» χρησιμοποιούνται συχνά ως συνώνυμοι. Στην εγκληματολογία όμως υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ των τριών αυτών όρων. Η αποκλίνουσα συμπεριφορά αποτελεί τον όρο-«ομπρέλα» που περιλαμβάνει την «εγκληματικότητα» και την «παραβατικότητα». Ωστόσο, στο πλαίσιο μιας πολιτικής πρόληψης του εγκλήματος, έχει προταθεί η αντικατάσταση του όρου «εγκληματικότητα» με τον όρο «παραβατικότητα» κυρίως

για τις πράξεις που δεν αξιολογούνται ως ιδιαίτερα σοβαρές για το σύνολο της κοινωνίας (π.χ. παραβάσεις Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, μικροκλοπές, γκράφιτι σε δημόσια και ιδιωτικά κτίρια χωρίς άδεια), αλλά και για την προστασία ευάλωτων κοινωνικών ομάδων, όπως είναι οι ανήλικοι παραβάτες (οι οποίοι χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής και αντιμετώπισης). Με την επικράτηση του όρου «ανήλικος παραβάτης» αφενός αποφεύγεται ο στιγματισμός ενός νέου ως εγκληματία - αφού ένας νέος δεν προβαίνει συνήθως σε πράξεις ιδιαίτερα κατακριτέες, όπως είναι ο φόνος, η ένοπλη ληστεία ή οι βαριές σωματικές

**βλάβες- και αφετέρου ανοίγει
διάπλατα ο δρόμος για να υ-
ποστηριχθούν πολιτικές πρό-
ληψης και όχι αυστηρής κατά-
στολής για άτομα τα οποία
βρίσκονται ακόμη σε φάση δι-
αμόρφωσης του χαρακτήρα
και της συμπεριφοράς τους.**

**Το ερώτημα όμως που προ-
κύπτει είναι πώς παράγεται
αυτός ο αρνητικός χαρακτηρι-
σμός μιας συμπεριφοράς ως
αντικοινωνικής και εγκληματι-
κής. Σύμφωνα με τη σχολή του
φυσικού δικαίου, υπάρχουν
μερικοί νόμοι «αιώνιοι» και «ά-
γραφοι», οι οποίοι ίσχυαν ανέ-
καθεν, δηλαδή πριν τους καθι-
ερώσει κάποιος νομοθέτης.
Πρόκειται για νόμους που κα-
ταδικάζουν συμπεριφορές οι**

οποίες προκαλούν αρνητικές κρίσεις και καταδικάζονται από όλες τις κοινωνίες σε όλη την ιστορία του ανθρώπινου γένους (όπως για παράδειγμα η αφαίρεση της ανθρώπινης ζωής).

Σ' αυτή την περίπτωση όμως δεν εξηγείται το πώς, κατά την εξέλιξη μιας κοινωνίας, η έννοια του εγκλήματος μεταβάλλεται και εξελίσσεται μαζί της. Δεν εξηγείται δηλαδή με ποιον τρόπο κάποιες συμπεριφορές μπορεί να ορίζονται ως έγκλημα μια δεδομένη ιστορική περίοδο και μετά από ένα χρονικό διάστημα να αποποινικοποιούνται και να μην αποτελούν εγκληματικές πράξεις. Τέτοια παραδείγματα έχουμε τα

τελευταία χρόνια και στην Ελλάδα, όπως συμβαίνει με την αποποινικοποίηση της μοιχείας (με την αλλαγή του Οικογενειακού Δικαίου το 1983), αλλά και πολύ πρόσφατα με την ποινικοποίηση της αντιγραφής προγραμμάτων λογισμικού για τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Η εγκληματικότητα ως κοινωνικό φαινόμενο υφίσταται τους περιορισμούς στο χώρο και στο χρόνο, στην κοινωνία της οποίας είναι παράγωγο. Σε μια διαφορετική κοινωνία από τη σύγχρονη ελληνική το έγκλημα δεν περιλαμβάνει τις ίδιες συμπεριφορές (για παράδειγμα, το έγκλημα στην Αρχαία Ελλάδα δεν είναι το ίδιο

με το έγκλημα στην Ελλάδα του 1821 και στην Ελλάδα του σήμερα). Άρα, όταν μιλάμε για εγκληματικότητα, είναι αναγκαίο να οριοθετούμε το χώρο και την ιστορική περίοδο ή την ειδική περίπτωση (π.χ. πόλεμος) στην οποία αναφερόμαστε. Με αυτή τη βασική προϋπόθεση μπορούμε να εξετάζουμε κάθε φορά ποια είναι η συμπεριφορά που οριοθετείται σε μια κοινωνία ως εγκληματική.

Εικ.9.1α Γκράφιτι και αναγραφή μηνυμάτων σε τοίχους: παραβατικότητα ή τέχνη; (Φωτογραφικό αρχείο Ν.Πετρόπουλου).

**Εικ.9.1β «Η κλοπή των μήλων»
του Π. Λεμπέση (Οι Έλληνες
ζωγράφοι: Ιστορία της νεοελ-
ληνικής ζωγραφικής, εκδ. Με-
λισσα, 1974).**

«Για να μιλήσουμε για έγκλημα, πρέπει μια πράξη να προκαλεί στην ομάδα (την κοινωνική) ισχυρές συγκινησιακές αναταραχές, ικανές να καθορίσουν την κοινωνική αντίδραση, τέτοιες συγκινησιακές αντιδράσεις που θα διεγείρουν στα μέλη της κοινωνικής ομάδας την επιθυμία να τιμωρηθούν οι δράστες. Συνοπτικά, την ποινική αντίδραση γεννά όχι η ταυτότητα των αντικειμενικών πράξεων (αυτές ποικίλλουν από κοινωνία σε κοινωνία), αλλά η "ταυτότητα των αισθημάτων και των συγκινήσεων" που αυτές προκαλούν. Το σημείο από το οποίο η κοινωνική αντίδραση γίνεται τόσο έντο-

νη, ώστε να επιζητεί τιμώρηση του παραβάτη των κοινωνικών κανόνων, αποτελεί το εγκληματικό όριο (seuil de criminalité)» (Α. Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, 1984).

«...Το εύρος της εγκληματικής δραστηριότητας (εγκλήματα με ηλεκτρονικούς υπολογιστές) περιλαμβάνει από τις απάτες με πιστωτικές κάρτες, από την κλοπή αρχείων εταιρειών έως το δίκτυο διακίνησης παιδιών μέσω του internet. Τα θύματα σ' αυτή την περίπτωση μπορεί να είναι φυσικά πρόσωπα ή εταιρείες και οργανισμοί. Πρόσφατα στοιχεία (Α-

στυνομική Επιθεώρηση 1997) δείχνουν ότι το 98,5% των ερωτηθέντων έχει πέσει θύμα παρόμοιας μορφής εγκληματικότητας και το 43,3% είχε θυματοποιηθεί επανειλημμένα, πάνω από 25 φορές» (Β. Αρτινοπούλου, 2000:10 1).

Εικ.9.2 Η πολυγαμία είναι θεμιτή σε μουσουλμανικές κοινωνίες: ο αρχηγός της φυλής Ρασάιντα προσέρχεται σε γάμο με τις τρεις πεπλοφορεμένες γυναίκες του (National Geographic Ελλάδα, τόμος 3, Νο. 5, Νοέμβριος 1999).

9.1.1 Τύποι εγκλημάτων

Το σύνολο της παραβατικής συμπεριφοράς κωδικοποιείται από την εγκληματολογία σε τύπους εγκλημάτων, οι σημαντικότεροι από τους οποίους είναι οι εξής:

- εγκλήματα βίας κατά προσώπου (περιλαμβάνονται οι φόνοι, οι βιασμοί, οι σωματικές βλάβες),**
- εγκλήματα «χωρίς θύμα»**

(χρήση απαγορευμένων τοξικών ουσιών, επαιτεία, οδικές παραβάσεις, πορνεία),

• εγκλήματα κατά της περιουσίας (κλοπές, ληστείες, φθορές και οικονομική εγκληματικότητα, μέρος της οποίας είναι αυτά που στην βιβλιογραφία αναφέρονται ως εγκλήματα του λευκού κολάρου¹).

Μια πρώτη εικόνα για τη συχνότητα των διάφορων αδικημάτων που διαπράττονται

1. Εγκλήματα του λευκού κολάρου είναι τα εγκλήματα που διαπράττονται από άτομα μεσης ή ανώτερης κοινωνικής θέσης και αφορούν κυρίως οικονομικές συναλλαγές (υπεξαιρέσεις, πλαστές επιταγές κτλ)

στην ελληνική κοινωνία (και σε δύο πρόσφατες περιόδους) μπορούμε να αποκομίσουμε με την εξέταση των στοιχείων του πίνακα 9.1. Γενικά, διαπιστώνουμε ότι υπάρχει μια αύξηση της εγκληματικότητας, ενώ μείωση παρατηρείται στα εγκλήματα κατά της ζωής και στις σωματικές βλάβες. Για ασφαλέστερα συμπεράσματα απαιτούνται περισσότερες έρευνες ως προς το αν οι αλλαγές αυτές οφείλονται σε επιδείνωση ή σε βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών, στην αναβάθμιση της αστυνομίας και στη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητά της στην αντιμετώπιση του εγκλήματος ή σε αλλα-

γές στον ορισμό του εγκλήματος.

Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι και στις δύο περιόδους στις οποίες αναφέρεται ο πίνακας οι παραβάσεις «ειδικών ποινικών νόμων» (π.χ. οικοδομικές παραβάσεις, παραβάσεις εμπορικού κώδικα, παραβάσεις εργατικής νομοθεσίας) καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο ποσοστό της καταγεγραμμένης εγκληματικότητας στην Ελλάδα, σε αντίθεση με αυτό που πιστεύει ο κόσμος, ότι δηλαδή η εγκληματικότητα η οποία αφορά κυρίως εγκλήματα κατά της ζωής (φόνοι), εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας (κλοπές) και σωματικές βλάβες -τα οποία διαπράττουν κυρίως

τα χαμηλότερα στρώματα- είναι συχνότερη στην ελληνική κοινωνία.

Τέλος, και στις δύο περιόδους, η συχνότητα των αδικημάτων σε απόλυτους αριθμούς είναι μεγαλύτερη στις ηλικίες 30-44 από ό,τι στις νεότερες (π.χ. 18 και κάτω) ή σε άλλες κατηγορίες ηλικιών. Τα σχετικά στοιχεία, βρίσκονται στην ιστοσελίδα της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδας και διαψεύδουν τα στερεότυπα για την εγκληματικότητα των νέων.

Πάντως, η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ελλάδας κατάγράφει και δημοσιεύει όλες τις παραβατικές συμπεριφορές. Ωστόσο, η στατιστική κατά-

γραφή της εγκληματικότητας έχει δεχτεί αρκετές κριτικές, κυρίως γιατί παρουσιάζει εν μέρει την πραγματικότητα. Ο λεγόμενος «σκοτεινός αριθμός εγκληματικότητας» (εγκλήματα που δε γίνονται γνωστά, εγκληματίες που δεν πιάνονται) είναι ένας αριθμός αρκετά μεγάλος και περιλαμβάνει πράξεις που αφορούν την ενδοοικογενειακή βία, τους βιασμούς, την οικονομική εγκληματικότητα των ανώτερων τάξεων.

Ειδικά ως προς το θέμα της παραβατικότητας των νέων, αυτό που ερευνάται παγκοσμίως από πολλούς ειδικούς επιστήμονες τα τελευταία χρόνια -και καταγράφεται από

τα Μ.Μ.Ε. - είναι το φαινόμενο της ποσοτικής και της ποιοτικής διαφοροποίησης της παραβατικότητας αυτής της ηλικιακής ομάδας. Πιο αναλυτικά, οι ειδικοί επισημαίνουν το γεγονός της αύξησης του συνόλου της καταγεγραμμένης νεανικής παραβατικής συμπεριφοράς, αλλά και της εμφάνισης νέων μορφών παρέκκλισης (όπως των συμμοριών ανηλίκων που προβαίνουν σε σωματικές βλάβες και υλικές φθορές, καθώς και των εγκλημάτων που συνδέονται με τη χρήση ναρκωτικών). Ωστόσο, αν και η αύξηση της νεανικής παραβατικότητας ισχύει σε χώρες του εξωτερικού (αυξημένα αδικήματα σε σχέση με τη

χρήση τοξικών ουσιών, χουλιγκανισμός, συμμορίες), δεν παρατηρείται στην Ελλάδα, σύμφωνα τουλάχιστον με την επίσημα καταγεγραμμένη παραβατικότητα των νέων. Για να μπορέσουμε εξάλλου να επιβεβαιώσουμε επιστημονικά την ύπαρξη συμμοριών στη χώρα μας, θα πρέπει οι ομάδες παρεκκλινόντων ανηλίκων να διακρίνονται από στοιχεία όπως: αρχηγός, ιεραρχική δομή, σχέσεις εξουσίας, διακριτοί ρόλοι και συμπεριφορές. Και όπως είπαμε ήδη, οι μελέτες για τη συλλογική νεανική παραβατικότητα δεν έχουν κατάγρψει μέχρι στιγμής τέτοια στοιχεία για τη χώρα μας.

Ας δούμε όμως πώς κατά-

γράφονται οι τάσεις της παραβατικότητας των νέων στην Ελλάδα την τελευταία δεκαετία του 20ού αιώνα. Για να έχουμε μια εικόνα της παραβατικότητας των νέων στη σύγχρονη Ελλάδα, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά, είναι χρήσιμο να παρατηρήσουμε τις τάσεις οι οποίες διαγράφονται από την επίσημη καταγραφή των αδικημάτων, που δημοσιεύουν η Ελληνική Αστυνομία και το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, για όλη τη δεκαετία του 1990 (βλ. επόμενο παράθεμα).

Το συμπέρασμα που προκύπτει μετά την ανάγνωση του παραθέματος είναι ότι, όταν αναφερόμαστε στην αύξηση της εγκληματικότητας των ανηλί-

κων, στην ουσία εννοούμε τους ανηλίκους 7-12 ετών που γίνονται αντιληπτοί από τις αστυνομικές αρχές ως επαίτες, ενώ, όταν μιλάμε για εγκληματικότητα εφήβων και μετεφήβων, αναφερόμαστε σχεδόν αποκλειστικά σε παραβάσεις του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας.

Εγκλήματα του λευκού κολάρου

Εικ.9.3α Καταδικασμένος για παράνομες χρηματιστηριακές συναλλαγές, Η.Π.Α. (J.E Farley, Sociology, Prentice Hall, New York, 1990).

**Εικ.9.3β Σκίτσο του S. Harris,
«Αν όμως επιστρέψουμε στο
σχολείο και μορφωθούμε, σκε-
φτείτε πόσες πόρτες θα ανοί-
ξουν για εγκλήματα του λευκού
κολάρου», (R.T.Schaefer, So-
ciology, 7th Edition. McGraw-
Hill, Boston, 2001).**

Πίνακας 9.1. Διαπράξαντες αδικήματα κατά γενικές κατηγορίες αδικημάτων (1995 και 2002)

Πηγή: Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ελλάδας (www.statistics.gr) (διασκευή Ν. Πετρόπουλου).

Γενικές κατηγορίες αδικημάτων	1995	2002	Μεταβολή (%)
Εγκλήματα εσχάτης προδοσίας, προδοσίας της χώρας και εναντίον ξένων κρατών	4	11	+175
Εγκλήματα πολιτικών σωμάτων και εγκλήματα κατά τις εκλογές (π.χ. αρπαγή κάλπης)	7	11	+57
Προσβολές κατά της πολιτειακής εξουσίας	732	817	+12

Επιβουλή της δημόσιας τάξης	26	64	+146%
Επιβουλή της θρησκευτικής γαλήνης (π.χ. εξύβριση κληρικών)	419	409	-2%
Εγκλήματα σχετικά με το νόμισμα (π.χ. παραχάραξη)	537	674	+26%
Εγκλήματα σχετικά με τα υπομνήματα (π.χ. πλαστογραφίες, ψευδείς βεβαιώσεις)	471	3.408	+624%

Εγκλήματα σχετικά με την απονομή δικαιοσύνης (π.χ. δωροδοκίες δικαστών)	277	1.101	+297%
Εγκλήματα σχετικά με την υπηρεσία (π.χ. δωροδοκίες υπαλλήλων)	66	87	+32%
Κοινώς επικίνδυνα εγκλήματα (εμπρησμός, κατάστροφή κρουνού)	125	243	+94%
Εγκλήματα κατά της ασφάλειας των συγκοινωνιών	85	417	+391%

νιών και κατά κοινωφε- λών εγκαταστάσεων (π.χ. κατάστροφές, παρακώλυ- ση)			
Εγκλήματα κατά της ζωής (π.χ. δολοφονίες, αμβλώ- σεις)	2.195	1.481	-33%
Σωματικές βλάβες (π.χ. τραυματισμοί)¹	30.247	18.481	-39%

1. Περιλαμβάνονται και βλάβες που στη πορεία είναι θανατηφόρες

Εγκλήματα κατά της προσωπικής ελευθερίας (π.χ. απαγωγές, αρπαγή ανηλίκων)	4.591	6.160	+34%
Εγκλήματα κατά των ηθών (π.χ. ασέλγεια, βιασμός)	813	1.188	+46%
Εγκλήματα σχετικά με το γάμο και την οικογένεια (π.χ. διγαμία, εγκατάλειψη ανηλίκων)	113	249	+120%
Εγκλήματα κατά της τιμής (π.χ. εξύβριση)	6.250	7.343	+17%

Εγκλήματα κατά της τιμής (π.χ. κλοπές)	12.075	12.193	+1%
Εγκλήματα κατά περιουσια- κών δικαίων (π.χ. απάτες, εκβιασμοί)	704	1.020	+45%
Επαιτεία και αλητεία²	523	724	+38%
Λοιπά αδικήματα Ποινικού Κώδικα	82	805	+882%

2. Η αλητεία δε περιλαμβάνεται στα εγκλήματα μετά το 1994 (νόμος 2207)

Παραβάσεις ειδικών ποινικών νόμων (π.χ. λαθρεμπόριο, διακίνηση ναρκωτικών, παράνομη μετανάστευση, παραβάσεις εμπορικού κώδικα, εργατικής νομοθεσίας κ.ά.)	219.200	341.736	+56%
Αδικήματα Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα	10	473	+4.630%
Σύνολο	279.552	399.095	+43%

Το ξέπλυμα χρημάτων

«Για την εναρμόνιση των προσπαθειών της διεθνούς κοινότητας να ελέγξει το ξέπλυμα χρημάτων, η Σύμβαση του ΟΗΕ κατά της Παράνομης Διακίνησης Ναρκωτικών και Ψυχοτρόπων Ουσιών του 1988 ζητάει από τα συμβαλλόμενα κράτη να κηρύξουν το ξέπλυμα χρημάτων αξιόποιο έγκλημα...

Η διαδικασία

Το ξέπλυμα χρημάτων έχει τρία στάδια:

Η τοποθέτηση, η αρχική είσοδος κεφαλαίων στο οικονομικό σύστημα είναι το πιο τρωτό σημείο της διαδικασί-

ας καθώς η πιθανότητα ανακάλυψης της παράνομης προέλευσης των χρημάτων είναι μεγαλύτερη στην αρχή. Η επιστρωμάτωση, το επόμενο στάδιο, περιγράφει μια σειρά μεταβιβάσεων που είναι έτσι σχεδιασμένες, ώστε να αποκρύψουν την προέλευση των χρημάτων. Σε αυτό το επίπεδο τα χρήματα συχνά στέλνονται από τη μια χώρα στην άλλη, για να αποτραπεί η ανίχνευση.

Η ενσωμάτωση είναι το τελευταίο στάδιο. Σε αυτό το στάδιο τα κεφάλαια έχουν ενταχθεί πλήρως στη νόμιμη οικονομία, όπου μπορούν να χρησιμοποιηθούν για οποιονδήποτε σκοπό»

(Φυλλάδιο του Κέντρου Πληροφοριών του ΟΗΕ, 1998).

Εικ.9.4 Νεανική συμμορία (B. Hoglund, L. Jarlen, H. Lind & A. Lokholm, Samhallskunskap for Gymnasiet A,. Natur och Kultur, 2003).

Η εικόνα της νεανικής παραβατικότητας για τη δεκαετία 1990-2000

«α. Η συνολική εγκληματικότητα των νέων παρουσιάζεται με μια μικρή αυξητική τάση, η οποία σαφώς είναι μεγαλύτερη, αν συγκριθεί με τα στοιχεία πριν από τη δεκαετία του 1990. Αφορά κατά κύριο λόγο τα παιδιά 7-12 ετών, ενώ οι ηλικίες 18-20 έχουν επίσης μικρή αύξηση. Οι έφηβοι 13-17 ετών παρουσιάζουν μια σταθερότητα.

β. Οι ειδικοί ποινικοί νόμοι και κυρίως ο Ν. 2696/99 (οδικές παραβάσεις -Κ.Ο.Κ.- κυρίως οδήγηση χωρίς δίπλωμα) έχουν τη μεγαλύτερη

**συμμετοχή στην καταγε-
γραμμένη παραβατικότητα.
Για όλη τη δεκαετία, οι από-
λυτοι αριθμοί για τα αδικήμα-
τα του Κ.Ο.Κ. για τις ηλικίες
7-17 ετών είναι δεκαπλάσιοι
τουλάχιστον από όλη την
υπόλοιπη εγκληματικότητα,
καταλαμβάνουν δηλαδή σχε-
δόν το 90% του συνόλου της
εγκληματικότητας των ανηλί-
κων. Αν όμως αυτό το στοι-
χείο αναλυθεί ανά ηλικιακή
ομάδα, θα δούμε ότι αφορά
κυρίως ανηλίκους 13-17 ε-
τών. Οι ανήλικοι 7-12 ετών
κυρίως καταγράφονται ως
παραβάτες του νόμου περί
επαιτείας (παιδιά των φα-
ναριών) και εκεί οφείλεται η**

μεγάλη αύξηση που παρατηρήσαμε στην προηγούμενη παράγραφο. Είναι ενδεικτικό ότι η εγκληματικότητα ανήλικων παιδιών 7-12 ετών στην Αττική έχει δεκαπλασιαστεί μέσα στο χρονικό διάστημα 1991-1999.

γ. Οι κατηγορίες διαπραχθέντων αδικημάτων «σωματικές βλάβες» και «κατά της ιδιοκτησίας» για όλες τις ηλικιακές κατηγορίες των νέων παρουσιάζουν μια σταθερή πορεία μείωσης τα χρόνια 1991-1998. Τόσο για τους ανηλίκους 7-12 ετών όσο και για τους ανηλίκους 13-17 ετών, όταν μιλάμε για κτητική παραβατικότητα, εννοούμε κυρίως απλές κλοπές και όχι λη-

στείες, ούτε καν διακεκριμένες κλοπές» (Σ. Γεωργούλας, Αποκλίνουσα συμπεριφορά ανηλίκων, εκδ. Εκρεμές, Αθήνα, 2003).

Όταν τα πράγματα στο σχολείο... αγριεύουν

«Το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο (ΥΠΕΠΘ) διενήργησε μια μεγάλη έρευνα, με σκοπό να μελετήσει τα φαινόμενα βίας και επιθετικότητας μεταξύ παιδιών στο χώρο του σχολείου, τα οποία παρουσιάζουν τα τελευταία χρόνια διεθνώς σημαντική αύξηση. Στην έρευνα πήραν μέρος 3.000 μαθητές Δημοτικού, Γυ-

**μνασίου και Λυκείου από 450
σχολεία όλης της χώρας. Τα
αποτελέσματα της έρευνας
δείχνουν ότι η συχνότητα με
την οποία οι Έλληνες μαθη-
τές διαπράττουν ή υφίστα-
νται επιθετικές πράξεις είναι
σχετικά μικρή. Επιπλέον, τα
ποσοστά των επιθετικών
πράξεων που διαπράττουν
οι μαθητές διαφέρουν από
σχολείο σε σχολείο. Υπάρ-
χουν διάφοροι παράγοντες
που μας επιτρέπουν να προ-
βλέψουμε εάν σε ένα σχολεί-
ο διαπράττονται περισσότε-
ρες ή λιγότερες επιθετικές
πράξεις από μαθητές. Έτσι,
σημαντικό ρόλο φαίνεται ότι
παίζουν, μεταξύ άλλων: το
μέγεθος του σχολείου και ο**

αριθμός των συστεγαζόμενων σχολείων. Όσο πιο πολλοί είναι οι μαθητές στο σχολείο κι όσο πιο πολλά είναι τα συστεγαζόμενα σχολεία, τόσο υψηλότερη είναι η συχνότητα εμφάνισης επιθετικών πράξεων που εκδηλώνονται από τους μαθητές..» (Φ. Μόττη-Στεφανίδη , Ν. Τσέργας, 2000: 7-9).

9.2. Θεωρητικές προσεγγίσεις της αποκλίνουσας συμπεριφοράς - Δύο κοινωνιολογικές οπτικές

Η εγκληματικότητα έχει αποτελέσει αντικείμενο συστηματικού προβληματισμού για στοχαστές και επιστήμονες από

τις αρχές του 19ου αιώνα. Αξίζει να αναφέρουμε συνοπτικά: (α) τη γαλλοβελγική σχολή (1825) (A. Quetelet, M. Guerry), που προσπάθησε να χαρτογραφήσει την εγκληματικότητα κατά χώρα και γεωγραφική περιοχή και να τη συνδέσει με περιβαλλοντικούς και κοινωνικο-οικονομικούς παράγοντες και (β) την ιταλική σχολή (1876) (C. Lombroso), που επικεντρώθηκε στα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων και είδε τους εγκληματίες ως ένα προγενέστερο στάδιο στη βιολογική εξέλιξη του ανθρώπου.

Κατά τον 20ό αιώνα αναπτύχθηκαν διάφορες θεωρίες που συνέδεσαν την εγκληματικότητα-

τα με γενετικές, ψυχικές και διανοητικές διαταραχές και ανωμαλίες. Αν και οι έρευνες συνεχίζονται, οι θεωρίες αυτές δεν έχουν τύχει ευρύτερης τεκμηρίωσης. Παράλληλα αναπτύχθηκαν και διάφορες κοινωνιολογικές θεωρίες που υπογράμμισαν τη συμβολή της κοινωνικής οργάνωσης στη γένεση της εγκληματικής συμπεριφοράς.

Στην κοινωνιολογική προσέγγιση της αποκλίνουσας συμπεριφοράς υπάρχουν δύο οπτικές με τις οποίες μπορούμε να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε το πώς «παράγεται» μια εγκληματική συμπεριφορά. Η πρώτη ξεκινά από ένα αξίωμα, ότι το κοινό χαρακτηριστι-

κό όλων των εγκλημάτων είναι πως αυτά συνίστανται από πράξεις που αποδοκιμάζονται καθολικά από τα μέλη μιας κοινωνίας (συναινετικό πρότυπο). Η δεύτερη έχει διαφορετική αφετηρία και θεωρεί ότι η εγκληματική συμπεριφορά προϋποθέτει την ύπαρξη σύγκρουσης συμφερόντων. Στο πλαίσιο αυτής της δεύτερης οπτικής, οι θεωρίες της σύγκρουσης μπορούν να ομαδοποιηθούν σε τρεις υποκατηγορίες: η πρώτη υποκατηγορία θεωριών επηρεάζεται από τη σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης, η δεύτερη από τη μαρξιστική σχολή των συγκρούσεων και η τρίτη από

την (μη μαρξιστική), κριτική σχολή της σύγκρουσης.

9.2.1 Θεωρίες της συναίνεσης: ανομία και κοινωνική οικολογία

Ανομία: Ο Ντυρκέμ προσπάθησε να αναλύσει κοινωνιολογικά την εμφάνιση της αποκλίνοιας συμπεριφοράς στις σύγχρονες βιομηχανικές κοινωνίες. Χρησιμοποιώντας την έννοια της ανομίας εξήγησε για ποιο λόγο στις σύγχρονες κοινωνίες, όπου επικρατεί η οργανική αλληλεγγύη και υπάρχει υψηλός βαθμός καταμερισμού της εργασίας, μπορεί να εμφανιστεί το έγκλημα. Για τον Ντυρκέμ, για να λειτουργήσει μια τέτοια κοινωνία συνεκτικά, θα πρέπει η συλλο-

γική συνείδηση να καθορίζει το σύνολο των λειτουργιών και των ρόλων. Όταν όμως δεν επικρατεί η συλλογική συνείδηση, υπάρχει ανομία και πιθανόν έγκλημα, που είναι μια παθολογική κατάσταση η οποία εγείρει αντιδράσεις από το κοινωνικό σύνολο. Επομένως, σύμφωνα με τον Ντυρκέμ, η ανομία είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο και ως τέτοιο πρέπει να μελετάται. Εξάλλου οι ταχύτερες αλλαγές που συμβαίνουν στο σύγχρονο κόσμο οδηγούν συχνά στην ανομία.

Ο Αμερικανός κοινωνιολόγος Μέρτον, διατύπωσε τη δική του θεωρία για την απόκλιση, βασιζόμενος στην κλασική έννοια της ανομίας που εισή-

γαγε ο Ντυρκέμ, στην οποία σημαντική θέση κατέχουν οι όροι «σκοπός» και «μέσα» για την επίτευξη των στόχων, ώστε να συμπεριλάβει και την ένταση που προκαλείται στη συμπεριφορά του ατόμου, όταν οι κανόνες συγκρούονται με την κοινωνική πραγματικότητα (ανομία). Για παράδειγμα, στη σύγχρονη κοινωνία ο γενικά αποδεκτός σκοπός είναι η υλική επιτυχία, ενώ τα μέσα προκειμένου να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός είναι η αυτοπειθαρχία, η μόρφωση και η σκληρή δουλειά. Κάποια άτομα όμως επιδιώκουν την επίτευξη των σκοπών τους με άλλα μέσα, κάποιες φορές αντισυμβατικά, ή αμφισβητούν

τους σκοπούς και τα αποδεκτά μέσα επίτευξής τους. Η ανομία αυξάνεται όταν υπάρχει μεγάλη απόσταση μεταξύ των θεμιτών σκοπών και των μέσων για την επίτευξή τους. Ο Μέρτον διακρίνει πέντε τύπους συμπεριφοράς με βάση το συνδυασμό σκοπών και μέσων: τη συμμόρφωση, την καινοτομία*, την τυπολατρία, τον αναχωρητισμό και την επανάσταση.

Κοινωνική οικολογία: Με αφητηρία την οικολογική προσέγγιση της κοινωνιολογικής σχολής του Σικάγου εμφανίστηκε, τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, μια θεωρία σύμφωνα με την οποία η χωροθέτηση των διάφορων οικι-

σμών, βιομηχανιών, επιχειρήσεων κτλ. και η κατανομή των κοινωνικο-οικονομικών στρωμάτων σε γειτονιές διαφορετικών τύπων μπορούν να διευθετηθούν με βάση τις αρχές της οικολογίας, όπως συμβαίνει και στο φυσικό κόσμο. Όπως δηλαδή οι οργανισμοί κατανέμονται κατά συστηματικό τρόπο στο χώρο, ώστε να επιτυγχάνεται η ισορροπία μεταξύ των ειδών, έτσι και μια χωροταξική κατανομή των ανθρώπινων δραστηριοτήτων σε μια πόλη μπορεί να έχει ευεργετικά για την κοινωνική συνοχή αποτελέσματα. Επομένως η αποκλίνουσα συμπεριφορά ενός ατόμου συνδέεται με το περιβάλλον στο οποίο ζει, και

όταν αυτό το περιβάλλον δε διακρίνεται από ισορροπία, προκαλείται κοινωνική αποδιοργάνωση. Μια πιθανή λύση στο πρόβλημα της παρέκκλισης θα μπορούσε να είναι, σύμφωνα με αυτή την οπτική, η αναβάθμιση των αποδιοργανωμένων περιοχών μέσω οικιστικών ή άλλων περιβαλλοντικών παρεμβάσεων (σε δρόμους, σπίτια, πάρκα κ.ά.).

Πίνακας 9.2. Τυπολογία Μέρτον: Προσανατολισμός των συμπεριφορών σε συνδυασμό με τους σκοπούς και τα μέσα

**Αποδοχή (+) Απόρριψη (-)
(Επεξεργασία Ν.Πετρόπουλου)**

Τύποι συμπεριφοράς	Μέσα	Σκοποί	Παραδείγματα
Συμμόρφωση	+	+	Επιχειρηματίες, βουλευτές
Καινοτομία	-	+	Εγκληματίες, παραβάτες
Τυπολατρία	+	-	Γραφειοκράτες, υπερπατριώτες
Αναχωρητισμός	-	-	Τοξικοεξαρτημένοι, ερημίτες
Επανάσταση	+/-	+/-	Επαναστάτες, φεμινίστριες

Βία και κοινωνική οικολογία
«Η ανωνυμία και η μαζικοποίηση των χώρων, η ανωνυμία του πλήθους, οι συνθήκες συνωστισμού, σε συνδυασμό με την ανυπαρξία κοινωνικών δικτύων, η κατάλυση της γειτονιάς, ο ατομικισμός, η αδιαφορία του καθενός για το διπλανό του, η γενίκευση του συναισθήματος της κοινωνικής αλλοτρίωσης, η πλημμυλής προστασία από τα ενδεδειγμένα όργανα και φορείς είναι παράγοντες που συμβάλλουν στη γενίκευση της θυματοποιητικής διαδικασίας. Υπό αυτό το πρίσμα, ο διαχωρισμός των επί μέρους αστικών περιοχών στην πόλη, μέσα στις

οποίες εκδηλώνονται περισσότερες εγκληματικές ενέργειες και βίαιες πράξεις, διαστρέφει την πραγματική θυματοποιητική διάσταση του αστικού σχηματισμού που αναπαράγει και συντηρεί κοινωνικούς σχηματισμούς που προξενούν βία στο σύνολο του χώρου του» (Σ. Νικολαΐδου, 2000:109).

9.2.2 Θεωρίες της σύγκρουσης για την αποκλίνουσα συμπεριφορά

Οι θεωρίες της σύγκρουσης - και εννοούμε και τις τρεις υποκατηγορίες: συμβολική αλληλεπίδραση, μαρξιστική θεωρία, κριτική θεωρία- οριοθετούν

το έγκλημα ως μια πράξη η οποία αμφισβητεί τις αξίες της κυρίαρχης κοινωνικής ομάδας, αμφισβητεί την κυρίαρχη ηθική. Επομένως εγκληματίας είναι εκείνος που παραβαίνει τον κώδικα αξιών της κυρίαρχης κοινωνικής ομάδας.

Όταν κάποιος παραβαίνει το νόμο, αντιμετωπίζει το μηχανισμό του τυπικού κοινωνικού ελέγχου. Στη λειτουργία όμως τόσο της αστυνομίας όσο και του δικαστικού συστήματος υπάρχουν διαδοχικά φιλτραρίσματα. Ένας άνθρωπος γίνεται ύποπτος για την αστυνομία, όταν διαθέτει το ανάλογο προφίλ του ενόχου (π.χ. άτομο κατώτερου κοινωνικού στάνταρτος). Ένας τέτοιος άνθρωπος

δικάζεται με διαφορετική (μεγαλύτερη) ποινή, όσο τα περιθώρια του νόμου το επιτρέπουν, δεδομένου ότι τα κοινωνικο-οικονομικά του χαρακτηριστικά δομούν το στίγμα του εγκληματία, άρα του επικίνδυνου για την κοινωνία. Από την άλλη πλευρά, αν κάποιος δε διαθέτει τα χαρακτηριστικά αυτά, δε «φαίνεται» δηλαδή εγκληματίας, δεν είναι ένας «συνήθης ύποπτος» μπορεί να τιμωρηθεί - αν ποτέ δικαστεί - με τη μικρότερη ποινή.

Ειδικότερα στο πλαίσιο της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης, η έννοια του χαρακτηρισισμού ή της ετικέτας αποτελεί μία από τις σημαντικότερες συνεισφορές στη θεω-

ρητική προσέγγιση της απόκλισης. Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, δίπλα στην πρωτογενή παρέκκλιση, δηλαδή στην αρχική πράξη της παράβασης (π.χ. καταστροφή ξένης περιουσίας), υπάρχει και η δευτερογενής παρέκκλιση, η οποία είναι αποτέλεσμα αφενός του χαρακτηρισμού της αρχικής πράξης από τα όργανα κοινωνικού ελέγχου (π.χ. την αστυνομία) ως παραβατικής και αφετέρου της αντίδρασης του δράστη στο χαρακτηρισμό. Οι χαρακτηρισμοί και οι ετικέτες επιβάλλονται συνήθως από τις κυρίαρχες κοινωνικές ομάδες και τους φορείς κοινωνικού ελέγχου, που τις αντιπροσωπεύουν, σε μέλη ανί-

σχυρων κοινωνικών ομάδων (π.χ. φτωχούς, αναλφάβητους, μειονότητες). Μετά το χαρακτηρισμό δημιουργείται μια κατάσταση πόλωσης μεταξύ αυτών που χαρακτηρίζουν και των χαρακτηρισμένων, η οποία μπορεί να οδηγήσει τους δεύτερους στην αποδοχή του χαρακτηρισμού και στη διάπραξη εγκλήματος (δευτερογενής παρέκκλιση). Ωστόσο, η θεωρία της ετικέτας δεν εξηγεί τους λόγους της πρωτογενούς παρέκκλισης.

Η μαρξιστική και η κριτική θεωρία της σύγκρουσης, οι οποίες υποστηρίχτηκαν από αρκετούς εγκληματολόγους στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, υπογραμμίζουν το ρόλο

ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΠΑΡΑΓΩΓΗ» ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ. ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΕΠΙΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ (Π.Χ. «ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΚΟΛΑΡΟΥ») ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΗΣ: Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΤΗΚΕ ΠΡΩΤΑ, ΠΡΟΪΠΟΘΕΤΕΙ ΟΤΙ Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΙ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΡΟ-

λο στην εγκληματικότητα και ότι ο τρόπος με τον οποίο η καπιταλιστική τάξη χειρίζεται τα θέματα της αποκλίνουσας συμπεριφοράς αποσκοπεί στη συνέχιση της κατοχής από αυτήν των μέσων παραγωγής. Αντίθετα, η κριτική θεωρητική προσέγγιση της εγκληματολογίας δεν περιορίζεται μόνο στην οικονομική ισχύ της κυρίαρχης τάξης, αλλά υπογραμμίζει και τη σημασία της πολιτικής εξουσίας ως παράγοντα καθορισμού του Ποινικού Δικαίου και των εγκληματικών πράξεων.

9.3. Η αντιμετώπιση της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας: σωφρονισμός, κοινωνική επανένταξη και πρόληψη

Η γνώση που έχει αποκτηθεί από τη θεωρία και την έρευνα της κοινωνιολογίας και της εγκληματολογίας αξιοποιείται συνήθως από τους κρατικούς (ή μη κρατικούς) φορείς για τη διαμόρφωση της αντεγκληματικής πολιτικής, η οποία έχει ως στόχο την περιστολή του εγκλήματος.

Η αντεγκληματική πολιτική διαγράφεται σε τρία επίπεδα:

- Το πρώτο επίπεδο είναι οι δράσεις που αναλαμβάνει η πολιτεία και η κοινωνία πριν

**από την τέλεση μιας αποκλί-
νουσας πράξης (πρόληψη).**

**•Το δεύτερο επίπεδο είναι οι
δράσεις του κοινωνικού ελέγ-
χου μετά την τέλεση του ε-
γκλήματος, δηλαδή η επιβολή
ποινών στους παραβάτες (κα-
ταστολή).**

**•Το τρίτο επίπεδο είναι οι
δράσεις στις οποίες προβαίνει
η πολιτεία και η κοινωνία για
άτομα τα οποία έχουν ήδη τι-
μωρηθεί για μια εγκληματική
συμπεριφορά, με σκοπό να α-
ποτραπεί η τυχόν επανάληψη
αυτής της συμπεριφοράς. Σ'
αυτή την περίπτωση μιλάμε
για **κοινωνική επανένταξη**
πρώην φυλακισμένων ατόμων
ατόμων.**

131 / 184

Εικ.9.5 Το άγαλμα της δικαιοσύνης τοποθετημένο στο θόλο του Ποινικού Δικαστηρίου του Λονδίνου: στο ένα χέρι κρατά τη ζυγαριά, που συμβολίζει την ενοχή ή την αθωότητα, και στο άλλο το σπαθί, που συμβολίζει την τιμωρία του ενόχου (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, Ενότητα Ι: Άνθρωπος-Κοινωνία, Ελληνικά Γράμματα, 2001).

9.3.1 Σωφρονισμός και κοινωνική επανένταξη

Ο σωφρονισμός του παραβάτη των κοινωνικών κανόνων επιτυγχάνεται συνήθως μέσα από την έκτιση ποινής, στερητικής της ελευθερίας, η

οποία πραγματοποιείται σε ένα κλειστό ίδρυμα, τη φυλακή. Η φυλακή ως τόπος εκτέλεσης ποινής είναι σχετικά πρόσφατος και αποτελεί εξέλιξη των εκκλησιαστικών φυλακών του Μεσαίωνα. Μόνο μετά τη Γαλλική Επανάσταση του 1789 και την τοποθέτηση της ατομικής ελευθερίας στην κορυφή της κλίμακας των αξιών του ατόμου παγιώθηκε η ποινή της στέρησης της ελευθερίας ως η σπουδαιότερη στο σύστημα των ποινικών κυρώσεων, αντικαθιστώντας την ευρεία έως τότε χρήση των ποινών του θανάτου και των βασανιστηρίων.

Η φυλακή αποτελεί μια μικροκοινωνία με μια ιδιότυπη

κοινωνική οργάνωση. Οι κανόνες που ρυθμίζουν αυτή τη μικροκοινωνία είναι είτε τυπικοί είτε άτυποι. Οι τυπικοί κανόνες αφορούν το επίσημο νομικό καθεστώς που διέπει τη φυλακή (σωφρονιστικός κώδικας, εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας), ενώ οι άτυποι αφορούν τους κώδικες επικοινωνίας που αναπτύσσονται μεταξύ των δύο αντιτιθέμενων υποπολιτισμών της φυλακής, δηλαδή μεταξύ των ίδιων των κρατουμένων και μεταξύ των φυλάκων και των κρατουμένων.

Ο σωφρονισμός των κρατουμένων επιτυγχάνεται μέσα από λειτουργίες που διαμορφώνονται υπό την επίδραση αυτής της κοινωνικής οργάνω-

σης. Τέτοιες λειτουργίες είναι η απομόνωση, η εργασία, η εκπαίδευση και βέβαια η διαβίωση μέσα σε συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας. Όμως συχνά αυτές οι λειτουργίες δεν επιτυγχάνουν τον αρχικό σκοπό του εγκλεισμού του παραβάτη, που είναι ο σωφρονισμός και η επανένταξη. Αυτό συμβαίνει γιατί οι λειτουργίες που προαναφέραμε έχουν άλλα αποτελέσματα σε καθεστώς ελεύθερης διαβίωσης και άλλα στο ιδιότυπο καθεστώς της φυλακής. Γι' αυτό το λόγο αρκετοί επιστήμονες επισημαίνουν αφενός την αναποτελεσματικότητα του θεσμού της φυλακής ως προς τον επιθυμητό σωφρονισμό των παραβατών και

αφετέρου την καταπίεση των ανθρώπινων δικαιωμάτων των κρατουμένων ως προς τις συνθήκες διαβίωσής τους. Σε αντικατάσταση του κλειστού τύπου ιδρύματος* για την εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής, έχουν προταθεί (και σε αρκετές χώρες έχουν εφαρμοστεί) άλλοι τύποι ιδρυμάτων, όπως είναι τα ειδικά θεραπευτικά ιδρύματα για τους τοξικοεξαρτημένους παραβάτες ή τους ψυχικά ασθενείς, οι ξενώνες για τους υπό απόλυση κρατουμένους, τα ειδικά ιδρύματα αγωγής για τους ανηλίκους και τους νέους, αλλά και μέτρα όπως η υπό όρους απόλυση, οι άδειες των κρατουμένων, οι επισκέψεις των

**συζύγων των κρατουμένων
κ.ά.**

Έχει γίνει επίσης αρκετή συζήτηση για την επαναφορά της ποινής του θανάτου ως προληπτικού μέτρου, το οποίο, σύμφωνα με τους υποστηρικτές του, θα αποτρέψει την υπέρμετρη αύξηση της βίας και θα αφορά συγκεκριμένα αδικήματα (π.χ. εμπόριο καρτέλ ναρκωτικών, βίαιες τρομοκρατικές ενέργειες). Σε μια κλασική μελέτη του ο Θ. Σέλιν (Th. Sellin) παρουσίασε στοιχεία (βλ. πίνακα 9.3) για τη μη αποτελεσματικότητα της ποινής του θανάτου, όπως εφαρμόστηκε σε ορισμένες πολιτείες των Η.Π.Α.

Από τα στοιχεία του πίνακα 9.3 συνάγεται το συμπέρασμα ότι το κύριο επιχείρημα όσων υποστηρίζουν την αποτρεπτική δράση της ποινής του θανάτου, δηλαδή ότι οι αστυνομικοί θα έχουν λιγότερες πιθανότητες να τραυματιστούν ή να σκοτωθούν από εγκληματίες, δεν ισχύει, όπως δείχνει και η ιστορία εφαρμογής του θεσμού για το πρώτο μισό του 20ού αιώνα στις Η.Π.Α.

Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα που προκύπτει από τη φυλάκιση ενός εγκληματία σε κλειστό ίδρυμα είναι το φαινόμενο της ιδρυματοποίησης. Με αυτό εννοούμε ότι ένας πρώην κρατούμενος, από τη στιγμή που θα ανακτήσει την

ελευθερία του, δεν έχει τη δυνατότητα να ενταχθεί πλήρως στο κοινωνικό σύνολο, αν δε στηριχθεί από κοινωνικές οργανώσεις στη νέα του ζωή. Συχνά λοιπόν η ανυπαρξία κοινωνικών δικτύων τον οδηγούν στο να αναπολεί τη ζωή του στο κλειστό ίδρυμα, η οποία, αν μη τι άλλο, ήταν απολύτως προγραμματισμένη, με καθημερινές ασχολίες, φιλικές σχέσεις, συνεργασίες. Έτσι, η ιδρυματοποίηση αποβαίνει μεγάλο εμπόδιο για την κοινωνική επανένταξη του παραβάτη. Για να επακοινωνικοποιηθεί ομαλά ο αποφυλακισμένος, χρειάζεται να μειωθούν οι συνέπειες του στιγματισμού της φυλακής, τόσο στο επίπεδο

ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΪΣΗΜΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΚΡΆΤΟΣ. ΑΥΤΌ ΣΗΜΑΪΝΕΙ ΟΤΙ ΤΌΣΟ ΟΙ ΦΟΡΕΪΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΉΣ Ή ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΉΣ ΕΞΟΥΣΪΑΣ ΟΣΟ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΆΝΘΡΩΠΟΪ ΤΟΥ ΘΑ ΠΡΈΠΤΕΙ ΝΑ ΔΟΥΝ ΤΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΟΧΙ ΩΣ ΈΝΑΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΪΑ, ΑΛΛΆ ΩΣ ΈΝΑΝ ΆΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΕΪ ΝΑ ΚΆΝΕΙ ΜΙΑ ΝΈΑ ΑΡΧΉ ΣΤΗ ΖΩΉ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΨΪ ΝΑ ΤΟΝ ΣΤΗΡΪΞΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΆΘΕΪΆ ΤΟΥ ΝΑ ΕΝΣΩΜΑΤΩΘΕΪ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΪΣ ΔΙΕΡΓΑΣΪΕΣ. ΕΠΟΜΈΝΩΣ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΪΑ ΜΙΑΣ ΒΆΣΗΣ ΣΤΉΡΙΞΗΣ ΑΥΤΌΥ ΤΟΥ ΆΝΘΡΨΠΟΥ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΑΡΑΪΤΗΤΟΥΣ ΥΛΙΚΟΨΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΨΣ ΌΡΟΥΣ ΖΩΉΣ (ΕΡΓΑΣΪΑ, ΟΙΚΟΓΈΝΕΪΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΉ ΣΥΜΜΕΤΟΧΉ Κ.Ά.), ΕΪ-

ναι εντελώς απαραίτητη. Αν δεν υπάρχει αυτό το «δίχτυ ασφάλειας», τότε η κοινωνική επανένταξη του αποφυλακισμένου δεν πρόκειται να επιτευχθεί και το πιθανότερο είναι να παρουσιαστεί υποτροπή, δηλαδή επανάληψη της εγκληματικής συμπεριφοράς (βλ. πίνακα 9.4)

Ιστορικά στοιχεία για το θεσμό της φυλακής

«Η ανάπτυξη του θεσμού της φυλακής προωθήθηκε πολύ χάρη στο έργο και τη δράση του Άγγλου John Howard. Ενώ ταξίδευε για την Πορτογαλία έπεσε στα χέρια Γάλλων κουρσάρων και ρίχτηκε στις φυλακές της Βρέστης. Όταν απέδρασε στη χώρα του, η

πικρή εμπειρία που είχε δοκιμάσει ο ίδιος από τη φυλακή τον έκανε να αφιερώσει τη ζωή του ολόκληρη στη βελτίωση των σωφρονιστικών ιδρυμάτων. Ονομάστηκε διοικητής της κομητείας του Bedford το 1773 και είχε έτσι την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι οι αγγλικές φυλακές παρουσίαζαν τους ίδιους όρους αθλιότητας που χαρακτήριζαν και τις γαλλικές φυλακές. Ταξίδεψε τότε σε πολλές χώρες παρατηρώντας τις φυλακές τους, και τα αποτελέσματα των παρατηρήσεών του τα παρουσίασε σ' ένα βιβλίο το οποίο δημοσιεύτηκε το 1777. Στο θεωρητικό πεδίο ο Howard διακηρύσσει την αξία

εργασίας ως μέσου σωφρονισμού των εγκληματιών. Πέρα όμως απ' αυτό, βρίσκει κανείς στο έργο του ένα πλήθος προτάσεων στον τρόπο οργάνωσης της φυλακής στην επιλογή του προσωπικού, στην υγιεινή μέσα στις φυλακές, που ακόμα και σήμερα δεν μπορούν να θεωρηθούν ξεπερασμένες» (Η. Δασκαλάκης, 1985).

Η στέρηση της ελευθερίας: έσχατη μορφή κύρωσης στις χώρες της Ε.Ε.

**Εικ.9.6α Σωφρονιστικό κατά-
στημα Κέρκυρας (Ιστορικά, έκ-
δοση της Ελευθεροτυπίας, 4-
12-2003**

Εικ.9.6β Εσωτερικό των φυλακών υψίστης ασφαλείας στο Παρίσι (Φωτογραφικό Αρχείο Associated Press/Eurokinisi).

Πίνακας 9.3. Βίαιες συγκρούσεις αστυνομικών και εγκληματιών και νεκροί αστυνομικοί σε πολιτείες με ή χωρίς την ποινή του θανάτου (1919-1954)

	Περιπτώσεις βίαιων συγκρούσεων αστυνομικών-εγκληματιών		Νεκροί αστυνομικοί από αυτές τις συγκρούσεις	
	Πολιτείες χωρίς ποινή θανάτου	Πολιτείες με ποινή θανάτου	Πολιτείες χωρίς ποινή θανάτου	Πολιτείες με ποινή θανάτου
1919-1924	8	25	12	25
1925-1930	8	31	9	31
1931-	5	24	5	26

1936				
1937- 1942	4	9	4	11
1943- 1948	5	5	5	5
1949- 1954	3	1	4	1
Συνο- λικά	33	95	39	99

Πηγή: Th. Sellin, Capital punishment, Harper and Row, 1967:148.

Πίνακας 9.4. Ανήλικοι υπότροποι* ανάλογα με το αδίκημα τελευταίας προσαγωγής στο Μονομελές και Τριμελές Δικαστήριο Ανηλίκων Αθηνών.

Αδίκημα τελευταίας προσαγωγής	Αριθμός	%
Παραβάσεις Κ.Ο.Κ	335	60,6
Κλοπές και γενικότερα εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας	124	22,4
Παραβάσεις νόμου περί ναρκωτικών	14	2,5
Ληστείες και γενικότερα	24	4,3

εγκλήματα βίας		
Επαιτεία και παραβάσεις νομοθεσίας περί αλλοδαπών	56	10,1
Σύνολο υποτροπών	553	100,0

Πηγή: Υπηρεσία Επιμελητών Ανηλίκων, Δικαστήριο Ανηλίκων Αθηνών (2005) (Διασκευή Ν. Πετρόπουλου).

***Επειδή δεν γνωρίζουμε ποιο είναι το πρώτο έγκλημα του υπότροπου ανηλίκου, δεν μπορούμε να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα για ενδεχόμενη εγκληματική δράση**

**Εικ.9.7 Ξυλουργείο: «Έξοδος»
μονάδα επαγγελματικής
κατάρτισης για τα μέλη της
θεραπευτικής κοινότητας,
(Ημερολόγιο ΚΕ.Θ.Ε.Α., 2005).**

9.3.2 Πρόληψη της παραβατικότητας- εγκληματικότητας

Ακριβώς λόγω της ευρύτερης αναγνώρισης όσον αφορά την αναποτελεσματική λειτουργία της αντεγκληματικής πολιτικής μετά το αδίκημα (καταστολή), άρχισε να αναπτύσσεται ένα κίνημα υποστήριξης της αντεγκληματικής πολιτικής πριν από την τέλεση της πράξης, δηλαδή της πρόληψης.

Η πρόληψη ή, όπως αλλιώς ονομάζεται, κοινωνική αντεγκληματική πολιτική αναπτύσσεται σε χώρους εκτός του σωφρονιστικού συστήματος και δεν προϋποθέτει τη διάπραξη εγκλήματος. Υλοποιείται με εφαρμογή μέτρων κοι-

νωνικού χαρακτήρα, με αστυνομική επιτήρηση, καθώς και με τη συμμετοχή του κοινού (απλών πολιτών).

Μια τέτοια πολιτική πρόληψης διακρίνεται ως προς τη φύση των μέτρων που λαμβάνονται σε:

- **Πρωτογενή πρόληψη.** Αφορά τα μέτρα που απευθύνονται στο σύνολο του πληθυσμού, περιλαμβανομένων και των οργάνων κοινωνικού ελέγχου, και στοχεύουν στην εξάλειψη των εγκληματογόνων παραγόντων (π.χ. εκπαίδευση των αστυνομικών, αντιμετώπιση φτώχειας, δωρεάν εκπαίδευση και μέτρα για τη στήριξη της οικογένειας).

- **Δευτερογενή πρόληψη.** Α-

φορά τα μέτρα που λαμβάνονται για ειδικές κοινωνικές ομάδες οι οποίες θεωρούνται επιρρεπείς για την τέλεση παραβατικών πράξεων (π.χ. περιθωριακοί, τοξικοεξαρτημένοι).

- Τριτογενή πρόληψη. Αφορά τα μέτρα που επιβάλλονται σε άτομα τα οποία, υπό συγκεκριμένες περιστάσεις, κρίνονται επικίνδυνα και τα οποία έχουν ήδη στιγματιστεί (π.χ. πρώην παραβάτες, αποφυλακισμένοι).**

Και οι τρεις αυτές κατηγορίες των προληπτικών μέτρων υλοποιούνται μέσα από τις δράσεις αρκετών φορέων, κρατικών ή μη κρατικών. Η αστυνομική επιτήρηση με τη μορφή

της περιπολίας, όπως και η εκπαίδευση των αστυνομικών για τη μεταχείριση ευαίσθητων κοινωνικών ομάδων (βλ. παράθεμα) είναι παραδείγματα πρόληψης του εγκλήματος από φορείς του επίσημου κοινωνικού ελέγχου. Συνήθως όμως οι μηχανισμοί καταστολής (αστυνομία) δεν έχουν μεγάλη αποτελεσματικότητα στην προληπτική πολιτική, όσον αφορά κυρίως την πρωτογενή πρόληψη, δηλαδή την εφαρμογή μέτρων κοινωνικού χαρακτήρα (στήριξη της εκπαίδευσης και της επαγγελματικής κατάρτισης, οικιστική αναβάθμιση περιοχών).

Αντίθετα, η εφαρμογή μετρων κοινωνικού χαρακτήρα

από κρατικούς ή τοπικούς κοινωνικούς φορείς μπορεί να είναι αποτελεσματική, ώστε να αντιμετωπιστεί το κακό στη ρίζα του (π.χ. μέτρα στήριξης σε κοινωνικές ομάδες που απειλούνται από τον κοινωνικό αποκλεισμό). Μέτρα που προωθούν την κοινωνική συνοχή και μειώνουν τις αρνητικές επιδράσεις του κοινωνικού αποκλεισμού μιας ομάδας είναι μέτρα πρωτογενούς και δευτερογενούς αντίστοιχα πρόληψης, με τα οποία μπορεί να επιτευχθεί περιστολή της εγκληματικής δράσης. Επιπλέον, τα μέτρα αυτά μπορεί να ελαχιστοποιήσουν την πιθανότητα στιγματισμού ενός δύναμι εγκληματία ή ενός αποφυ-

λακισμένου, που προσπαθεί για την ομαλή επανακοινωνικοποίησή του, από την άστοχη συμπεριφορά ενός φορέα του επίσημου κοινωνικού ελέγχου.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Πολιτεία, οι κοινωνικές οργανώσεις και οι πολίτες ως άτομα μπορούν να δραστηριοποιηθούν σε όλα τα επίπεδα πρόληψης:

- Στο επίπεδο της πρωτογενούς πρόληψης μπορούν να συμβάλουν, για παράδειγμα: η Πολιτεία με την καταπολέμηση της φτώχειας, η κοινωνία των πολιτών (οργανώσεις) με την καταπολέμηση του ρατσισμού και τα άτομα που κατέχουν σημαντικές θέσεις στην κοινωνία**

με το να μη σπεύδουν να χαρακτηρίζουν συμπεριφορές ως εγκληματικές.

- Στο επίπεδο της δευτερογενούς πρόληψης μπορούν να συμβάλουν: η Πολιτεία με τα προγράμματα η κοινωνία των πολιτών με την καταπολέμηση του ρατσισμού ως προς τη χωροθέτηση των κέντρων απεξάρτησης και οι πολίτες με τον έλεγχο των προκαταλήψεών τους.**

- Στο επίπεδο της τριτογενούς πρόληψης μπορούν να συμβάλουν: η Πολιτεία με την κατασκευή ξενώνων για τους αποφυλακισμένους, η κοινωνία των πολιτών με την οργάνωση προγραμμάτων επανένταξης και οι πολίτες (ως ερ-**

γοδότες) με την πρόσληψη των αποφυλακισμένων στις επιχειρήσεις τους.

Όποιο μέτρο όμως και αν αποφασιστεί να ληφθεί, είναι φανερό ότι η ενεργός συμμετοχή του κοινωνικού συνόλου -ως ατόμων, αλλά και μέσα από θεσμούς όπως το σχολείο και η οικογένεια ή άλλες συλλογικές οργανώσεις- τόσο στη χάραξη όσο και στην άσκηση της αντεγκληματικής πολιτικής είναι ουσιώδης όρος για την επίτευξη των στόχων της. Εξάλλου το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο είναι αυτό που οργανώνει τη μορφή και το ρυθμό της κοινωνικής συμβίωσης μέσα στην οποία εκδηλώνεται η εγκληματική δράση και άρα εί-

ναι αυτό που μπορεί να την αποδιοργανώσει.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι σε μια δημοκρατική κοινωνία η λήψη μέτρων οποιασδήποτε πολιτικής -και άρα και της προληπτικής αντεγκληματικής- νομιμοποιείται μόνο μέσα από τη στήριξη και τη συμμετοχή του κοινωνικού συνόλου. Αν δεν υφίσταται αυτή η προϋπόθεση, τότε οποιοσδήποτε φορέας (κρατικός ή ιδιωτικός) λαμβάνει τέτοια μέτρα, ανεξάρτητα από τις προθέσεις του, στην ουσία ασκεί επιβολή και όχι πολιτική υπέρ της συνοχής της κοινωνίας και της πρόληψης της εγκληματικότητας.

Εικ.9.8 Παραδείγματα δευτερογενούς πρόληψης: εργαστήρια χειροποίητου κοσμήματος και φωτογραφίας για ανεξαρτημένα άτομα (Φωτογραφικό Αρχείο του Εξειδικευμένου Κέντρου Κοινωνικής και Επαγγελματικής Ένταξης του ΟΚΑΝΑ).

«Η βία μέσα στην οικογένεια αποτελεί πρώτιστα κατάσπαρτήγηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Είναι ένα φαινόμενο με δυσμενείς επιπτώσεις σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο. Επιφέρει αρνητικές συνέπειες στη σωματική και ψυχική υγεία του θύματος, συντελεί στον κοινωνικό αποκλεισμό του, ενώ μπορεί να έχει αρνητικές προεκτάσεις και στα υπόλοι-

πα μέλη της οικογένειας.
Οι αστυνομικές υπηρεσίες οφείλουν να εγγυηθούν συνθήκες παρέμβασης ανάλογες με τη σοβαρότητα του φαινομένου. Το αστυνομικό προσωπικό καλείται να εφαρμόζει στην πράξη τις ενδεδειγμένες διαδικασίες χειρισμού περιστατικών βίας στην οικογένεια.

Η παρέμβαση της Αστυνομίας έχει ως κεντρικό άξονα την προστασία των θυμάτων βίας, τη διερεύνηση της τέλεσης αξιόποινων πράξεων και τη συλλογή των αποδεικτικών στοιχείων της εγκληματικής συμπεριφοράς για την παραπομπή στη δικαιοσύνη» (Πρόλογος στο εγχειρίδιο της Ελληνικής Αστυνομίας, Η

αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας, Τυπογραφείο Ελληνικής Αστυνομίας, Απρίλιος 2005, www.ydt.gr).

- «Τι κάνουμε όταν διαπιστώσουμε ότι ένας μαθητής κινδυνεύει να εκδηλώσει επιθετική συμπεριφορά;**
- Δεν αντιδρούμε με επιθετικότητα.**
 - Παρατηρούμε αν το πρόβλημα εμφανίζεται με πολλαπλές μορφές.**
 - Εξετάζουμε τη συμπεριφορά σε σχέση με άλλους παράγοντες.**
 - Εξετάζουμε τους παράγοντες σε εξελικτική προοπτική.**
 - Δεν ξεχνούμε ότι υπάρχει**

πραγματικός κίνδυνος παρερμηνείας.

- **Δεν ξεχνούμε ότι βασική αρχή της αποτελεσματικότητας του σχολείου είναι ότι αναγνωρίζει σε κάθε παιδί τη δυνατότητα να ξεπερνάει δύσκολες καταστάσεις και να ελέγχει αρνητικά συναισθήματα και συμπεριφορές.**

- **Αν δεν υπάρχει άμεσος κίνδυνος:**

Ζητούμε τη βοήθεια σχολικού ψυχολόγου, ειδικού δασκάλου ή άλλου ειδικού. Αυτός αναλαμβάνει την ευθύνη για ό,τι χρειάζεται να γίνει.

- **Αν εκτιμηθεί ότι το πρόβλημα είναι σοβαρό:**

Ενημερώνονται με εχεμύθεια αμέσως οι γονείς και ζητούμε

τη συνεργασία τους, αν χρειάζονται παρεμβάσεις που αφορούν το παιδί

• Αν ένα παιδί βρεθεί εκτός ελέγχου και απειλείται ή τίθεται σε κίνδυνο η ζωή του ή η ζωή άλλων ατόμων:

1. Ειδοποιούμε επείγοντως τη διοίκηση του σχολείου και το σχολικό ψυχολόγο, το σύμβουλο, τους γονείς.

2. Αποφεύγουμε αυταρχικές αντιδράσεις, επιθετικές κινήσεις, απειλές.

3. Προσεγγίζουν το παιδί μόνοι άτομα που μπορούν να το ηρεμήσουν, επικοινωνώντας μαζί του με ανοιχτές ερωτήσεις».

Πηγή: Π. Χηνάς και Κ. Χρυσάφιδης, Επιθετικότητα στο

**στο σχολείο, ΥΠΕΠΘ, Παιδαγωγικό Ινστιτούτο Αθήνα
2000**

Ερωτήσεις

- 1. Πώς ορίζει η επιστήμη της κοινωνιολογίας το έγκλημα;**
- 2. Τι ονομάζουμε παραβατικότητα;**
- 3. Πώς κατανοείτε την άποψη «το έγκλημα γεννιέται με την κοινωνία και μεταβάλλεται όταν μεταβάλλεται κι αυτή»;**
- 4. Να αναφέρετε τους τύπους των εγκλημάτων.**
- 5. Ποιες παρατηρήσεις μπορείτε να κάνετε για την εγκληματικότητα στην Ελλάδα με βάση τα στοιχεία του πίνακα 9.1;**

- 6. Τι ονομάζουμε «σκοτεινό αριθμό εγκληματικότητας»;**
- 7. Τι είναι η παραβατικότητα των νέων και πώς καταγράφεται από τα Μ.Μ.Ε.;**
- 8. Τι αναφέρει ο Λομπρόζο για τον εγκληματία;**
- 9. Τι αναφέρει ο Ντυρκέμ για την εμφάνιση της αποκλίνουσας συμπεριφοράς στις βιομηχανικές κοινωνίες;**
- 10. Ποιά είναι η άποψη του Μέρτον για την παρέκκλιση και την εγκληματικότητα; Ποιοι από τους πέντε τύπους συμπεριφοράς συνιστούν εγκλήματα στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία;**
- 11. Πώς αιτιολογεί την απόκλίνουσα συμπεριφορά η σχολή του Σικάγου;**

12. Τι αναφέρουν οι θεωρίες της σύγκρουσης για την απόκλίνουσα συμπεριφορά; (επιγραμματικά).
13. Ποια είναι, συνοπτικά, η θεωρία του χαρακτηρισμού ή της ετικέτας;
14. Τι υποστηρίζουν οι μαρξιστικές θεωρίες της σύγκρουσης για την εγκληματικότητα;
15. Τι ονομάζουμε αντεγκληματική πολιτική;
16. Τι σημαίνει πρόληψη της παραβατικής πράξης;
17. Τι είναι η καταστολή του εγκλήματος;
18. Πώς ορίζουμε την κοινωνική επανένταξη;
19. Πότε εμφανίζεται για πρώτη φορά η ποινή στέρη-

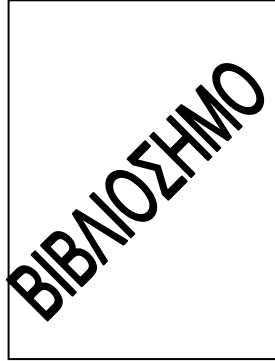
- σης της ελευθερίας σε κλειστό ίδρυμα (φυλακή);
20. Κατά τη γνώμη σας επιτυγχάνεται ο επιθυμητός σωφρονισμός με το θεσμό της φυλακής;
21. Σε τι αναφέρεται ο όρος «ιδρυματοποίηση»;
22. Ποιες είναι οι πολιτικές πρόληψης της παραβατικότητας;
23. Ποια μπορεί να είναι η συμβολή της Πολιτείας, των κοινωνικών οργανώσεων και των πολιτών στο επίπεδο πρόληψης της παραβατικότητας;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

8.2. Κοινωνικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε. και των Η/Υ.....	9
8.2.1. Θεωρητικές προσεγγίσεις.....	9
8.2.2. Κοινωνικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε.....	23
8.3. Αγωγή αναγνωστών, θεατών, ακροατών και χρηστών Η/Υ.....	44
9. Αποκλίνουσα συμπεριφορά: παραβατικότητα και εγκληματικότητα.....	67
Εισαγωγή.....	68
9.1. Οι έννοιες της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας- Το έγκλημα ως κοινωνικό φαινόμενο.....	69
9.1.1. Τύποι εγκλημάτων...	82

9.2. Θεωρητικές προσεγγίσεις της αποκλίνουσας συμπεριφοράς-Δύο κοινωνιολογικές οπτικές.....	110
9.2.1. Θεωρίες της συναίνεσης: ανομία και κοινωνική οικολογία.....	114
9.2.2. Θεωρίες της σύγκρουσης για την αποκλίνουσα συμπεριφορά.....	122
9.3. Η αντιμετώπιση της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας : σωφρονισμός, κοινωνική επανένταξη και πρόληψη.....	129
9.3.1. Σωφρονισμός και κοινωνική επανένταξη.....	132
9.3.2. Πρόληψη της παραβατικότητας εγκληματικότητας	152

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

**Απαγορεύεται η αναπαραγωγή
οποιοδήποτε τμήματος
αυτού του βιβλίου, που κα-
λύπτεται από δικαιώματα
(copyright), ή η χρήση του σε
οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη
γραπτή άδεια του Παιδαγωγι-
κού Ινστιτούτου**